1016 Gibson St., SE.,
City.

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1119 Fulton St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. IV, No. 12 MARCH 15, 1928 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

SURVEY OF THE CROSS

> But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.
> —Is. 53:5.

"When I survey the wondrous cross
On which the Prince of glory died,
My richest gain I count but loss,
And pour contempt on all my pride."

Only in the state of mind expressed in the above stanza by Isaac Watts, the state of true contrition and self-humiliation before God, can we truly evaluate the cross and believe the amazing report of Isaiah relative to our Redeemer.

How contrary to all the desires and expectations of natural men is the portrait the prophet visualizes and depicts before us in this chapter of Him that is to deliver us!

How cutting to our sinful vanity!

A Redeemer, who grows up, not with display of might according to the standard of the world, but as a tender plant; Whose descent does not remind of power and glory, but is as a root out of a dry ground; Whose appearance among men makes no impression of majesty and beauty, for there is to Him neither form nor comeliness, there is nothing that appeals to the human heart and mind so that we should desire Him! Men do not pour their honour and glory upon Him, for He is despised; they do not put their trust in Him and follow Him for He is rejected! Man of sorrows is His proper name and He is acquainted with grief. So marred is His visage, so burdened is He with grief and sorrow, that men hide their faces from Him and are astonished because of His appearance....

What a picture!

And such an one is to redeem us?

How humiliating!

Who will believe such a report? Who will embrace such a gospel? In whose eyes can such a Saviour find favor?

Only in the eyes of those who are spiritually acquainted with the deepest cause of all their woe and misery. Not as long as I stand with unbended knee and stiff neck, glorying in the righteousness of the law, boasting of the things of the flesh, refusing to humble myself before the living God and to acknowledge in shame and contrition of heart that I have lifted in wanton foolishness my fist rebelliously in the face of the Most High. Not as long as I walk in the vain imagination that I am well able to work out my own salvation, spiritually ignorant of the abomination of my sin and know not that to live apart from God is death. Then I hide my face from the Man of Sorrows and turn to put my confidence in men, in the might and glory of men, in their power and wisdom, and I look for a Redeemer garbed in all the majesty and pomp the world possesses. But when my eyes are opened and enlightened to see the truth of my guilt and sin and corruption, when by grace I have learned to acknowledge that I lie in the midst of a death from whose bonds I can attempt in vain to deliver myself, then this Man of Sorrows, with His visage so marred, is the Saviour after my heart, the Redeemer, that satisfies my deepest needs....

The right view of Calvary's bloody tree can be had only from the deep shadows of the valley of humiliation.

Seen from the depth of contrition the cross radiates with a wondrous light.

Surveying the bleeding Lord from the deep night of sin and self-condemnation, we feel all our pride ebb away and confess:

Wounded for *our* transgressions, bruised for *our* iniquities!

And still trembling we prayerfully profess:

"Forbid it Lord that I should boast,
Save in the death of Christ, my God!
All the vain things that charm me most,
I sacrifice them to His blood."

Wounded, bruised!

And, oh, how deeply wounded, how terribly bruised was He!

Was there any form of suffering, inflicted by a wicked world upon the righteous, which He did not bear?

Was there any fire of hatred, smouldering in the dark bosom of sinful humanity, that did not flare up against Him?

Are there any dark desires of wicked hatred, still concealed in the deep recesses of a human soul, filled with enmity against the living God, that did not eagerly leap forth to seek satisfaction in His excruciating agony? Are there still, latent in the human mind, powers to lay plots and to conspire for evil that were not brought into action against Him? Is there, beyond the footsteps He left in the valley of humiliation and shame and suffering, still a deeper descent? Are there pains He did not suffer, sorrows anywhere He did not bear, agonies that did not cause His frail frame to writhe?....

Oh, how He was bruised!

All, the whole burden He bore!

Only look, from the depth of your shame, at the Man of Sorrows, as His frame is suspended by bloody nails on the accursed tree of Calvary's hill. Remember how this brutal suffering is the final result of the hatred of all. He was forsaken by His own, betrayed by one that ate bread with Him, persecuted and condemned by the Church in its most representative body, delivered by the power of the sword, despised as a fool by the wisdom of the world! He is a spectacle of woe to all that behold Him. Deep lines of past agony in His countenance still speak of the unspeakable suffering He endured in the night just past, the beginning of the hour of darkness, when all the powers of hell were sallying forth to capture and destroy Him, when His soul had been exceedingly sorrowful even unto death, when His bloody sweat had mingled with the dust of the Garden, when the kiss of treachery had been pressed on His lips, when they had led Him forth as the most dangerous criminal. Oh, in that night He, the Holy and Righteous One, had met with all the manifestations of the wicked heart of man; with the cunning devices of hatred, the bold hypocrisy of a priesthood long corrupt, the grievous denial of the disciple, weak according to the flesh, the fierce hatred of an impotent darkness against the Light. They had mocked Him, spit on Him, beaten Him, tantalized Him, condemned Him to death. And deeper, still deeper, the way had become with the dawn of morning. The power of the Roman sword had been summoned against Him. A murderer had been preferred above Him. Cruel stripes of a wicked scourge had plowed their furrows into His back. Mock-robes of royalty had been cast about His shoulders. The mock-crown of cruel thorns had been pressed on His brow. A mock-scepter had been pressed into His hand and mock-obeisance had been offered Him. Compelled He had been to bear His own tree to the place of execution, till His enemies feared that their Victim would succumb before they could satisfy their thirst for blood by gazing on His agonized frame on the cross. Mercilessly He had been spiked to the tree. And still there is no pity. Still they plot to deepen His grief. Still they mock, curse, rave, shake their head, pour out the vials of their fury....

Wounded, bruised, broken in body and soul....

Even so, you do not penetrate into the awful darkness of His grief.

Was there a sin of His people He did not bear? Was there, in God's own heart a consuming fire of wrath, that did not burn against Him? Did not God deliver His only begotten Son and put all the burden of our sin and transgression on Him? Oh, watch Him, as darkness covers Him and the sun begins to hide her face from Him; still wait, as the darkness swallows that bloody spectacle on Calvary and hear His profoundly mysterious, yet heart-rending cry: My God, my God, why hast Thou forsaken Me?....

He that knew no sin was made sin!

God hath put Him to grief!

Oh, how bruised is He!

Wounded for our transgressions!

He was bruised for our iniquities!

There is the blessed solution to this mystery of Calvary's Man of Sorrows and all His grief.

Let us turn away our eyes from the wicked deviltry of a world, of which you and I by nature are also a part, and whose darkness is condemned by this onslaught on the Light. Let us turn our gaze from the cruel soldiers and the mad crowd and close our ears to the cutting mockery of priests and scribes. And let us contemplate the deeper cause, the profounder reason for all this agony of the Man of Sorrows.

What is the deepest source, whence all this suffering springs?

Love, divine, unfathomable love!

God loved you and me, who stand gazing on that accursed tree from the dark recesses of a broken and humiliated heart. He loved us, I know not why, before the world was. He loved us with a love that would shrink from nothing to glorify us with the glory of the image of His Son, with a glory that could not be attained except through that deep and awful way of sin and grace and the death of His Only Begotten. He chose us, I know not why us and no others. He gave us to His Son, ordained to be the Christ, the Head of His people, the Captain of their salvation. He imputed all our sin and guilt to Him; and He sent Him into the world, that by His blood He might make reconciliation and prepare for us eternal life.

God's boundless love and our transgressions, there is the key to the true explanation of this awful spectacle of suffering.

For our transgressions, for our iniquities!

Hopelessly we were lost in sin. Condemnation and wrath were upon our heads because of our actual sins rising up against us day by day, and these actual sins

issue forth from the foul fountain of our corrupt nature, by which we are in ourselves abominable in the sight of Him Who is holy and righteous. And this corruption of our nature is the corruption of the whole human nature, bound with chains of death because of the sin of one, righteously imputed to all. Neither was there hope for deliverance till all this foul stream of our iniquities was blotted out and the foul source of our transgression stopped. Nor could our guilt be blotted out without the most perfect satisfaction, neither could this satisfaction be accomplished without suffering, the suffering of death, the bearing of the punishment inflicted by God's just wrath. And because He was made our Head and our Redeemer, one with us, our Lord, responsible for us, representing us, covering us before God, all our sins and transgressions, the full burden of our iniquities was laid upon Him and alone He bore the great wrath of God, the Holy and True, against the sin of all....

Golgotha is no mere display.

Its suffering is a matter of strictest necessity.

Another way, in which the love of God could spread itself over His transgressing children, there was not.

Love, purest, deepest, widest, boundless love is the ultimate Fount from which all this agony springs.

For our transgressions wounded, for our iniquities bruised!

And still contemplating this deepest cause of Calvary, the love of the Father, manifested in the love of our Lord Jesus Christ, we are impelled to sing:

"Were the whole realm of nature mine,
That were a present far too small;
Love, so amazing, so divine,
Demands my soul, my life, my all."

O, blessed Cross!

Surveying its awful spectacle from the dark valley of humiliation, it radiates with marvelous light of beauty and grace.

For we realize, that upon that patient and silent Sufferer there is the chastisement of our peace, and that our healing is in His stripes.

War, enmity, unrest, rebellion against the living God is ours by nature, apart from the cross. Unrest which, when the Lord opens our eyes and causes us to view ourselves in the light of His holiness and justice, overwhelms our soul with sorrow after God, causes us to realize how true it is that our heart finds no rest till it rests in the living God. That peace, the peace that passes all understanding is in His chastisement. For by His suffering He removed the curse of the law, having become a curse for us.

We, therefore, being justified by faith, have peace with God!

And by the wondrous power of the cross we are healed.

Sick we are, deperately sick, hopelessly sick if man must cure us.

Slaves of sin, following after the lust of the flesh, foolish and loving the darkness rather than the light, willing servants of the devil by reason of our corrupt nature, hating God and hating one another.

Neither had we the right to be healed!

But in His stripes there is healing. For by His suffering and awful agony He secured for all His, the right to be delivered.

And having merited the right, He receives the power to heal.

And having received the power He heals us.

Makes us children of light.

Gives us life eternal!

Blessed Calvary!

H. H.

DE REMONSTRANTIE VAN 1610 EN DE DRIE PUNTEN VAN 1924. — EEN VERGELIJKNIG

Listig Gesteld (slot).

We zullen in dit artikel onze beoordeeling over den vorm der Drie Punten in vergelijking met dien van de Vijf Artikelen der Remonstrantie beëindigen. In het vervolg hopen we verder een vergelijking te maken tusschen de Remonstrantie en de Drie Punten uit het oogpunt van den inhoud.

Over den vorm van Punten II en III kunnen we kort zijn. Ze zijn bijna letterlijk overgenomen uit het voorstel der Commissie van Praeadvies, dat we reeds bespraken. Dit behoeft ons niet te verwonderen. Hoofdpunt toch is Punt I. Daar is dan ook het meest over gesproken op den vloer der Synode. De beide andere punten waren bijna niet in bespreking geweest. Het was inderdaad dan ook voor de Synode het moeilijkst om uit te spreken, dat er een genade Gods is voor de verworpenen, met name in de prediking des Evangelies. Was dat er eenmaal door, dan was het niet alleen tamelijk gemakkelijk om de andere dwaling, dat de natuurelijke mensch het goede voor God wel doen kan, ook uit te spreken, maar volgde dit laatste ook feitelijk met noodwendigheid uit het eerste. Loochening der particuliere genade in den strikten zin moet noodwendig gevolgd worden door loochening van de algeheele verdorvenheid des natuurlijken menschen. Hoe dit ook zij, de Synode heeft niet veel verandering aangebracht in den vorm van Punten II en III zooals deze haar door de Commissie waren voorgesteld. Wat we dan ook eerder reeds schreven, toen we de voorstellen der Commissie bespraken, geldt ook thans nog van deze punten, zooals ze door de Synode werden aangenomen.

Dit is vooral waar van Punt II .

Het listige in den vorm van dit Punt bestaat in de eerste plaats en vooral in het feit, dat het de dingen niet scherp en belijnd uitspreekt en daardoor niet zuiver voorstelt. We hebben er reeds eerder op gewezen, dat de waarheid geen behoefte heeft aan dubbelzinnigheid. Ze

kan de dingen duidelijk en scherp zeggen. Dit laatste kan echter niet, zoodra men begint te knoeien. Dan moeten de dingen zoo gezegd worden, dat men wel zijn doel bereikt en zijn dwaling invoert, maar toch op zulk een wijze, dat niemand er bij den eersten opslag iets van merkt. Zoo is het ook met dit tweede punt gesteld. De Synode verklaart er in, dat er eene beteugeling der zonde is, beide in het leven van den enkelen mensch en in de samenleving. Nu zou men zeggen: wie kan daarop nu iets tegen hebben? Beteugelen toch wil zeggen: een teugel aanleggen en door middel van dien teugel besturen. Op zichzelf beteekent die uitspraak dan ook feitelijk niets meer, dan dat de almachtige God door Zijn macht alle dingen regeert en bestuurt naar Zijn welbehagen, dat Hij ook regeert over de daden der menschen, dat Hij daarom ook de zondige daden er menschen bestuurt en in vaste banen leidt, op zulk eene wijze, dat ze zich nooit kunnen roeren of bewegen tegen Zijnen wil en dat ook de zonde zich ontwikkelt naar Zijn raad en Zijn doel dient. En dit alles is zeker volkomen Gereformeerd.

Wij moeten ons dan ook niet al te zeer verwonderen, als menschen, die den geschiedkundigen achtergrond van al deze dingen niet kennen, die ook nooit in kennis zijn gekomen met de leer der Gemeene Gratie, zooals die door Kuyper werd ontwikkeld, verwonderd vragen, wat wij toch wel tegen kunnen hebben op een stelling als die in het tweede punt werd uitgesproken.

Ook behoeft het niet te verwonderen, dat juist door het feit, dat dit punt werd aangenomen *tegen* de leer van de leeraren Danhof en Hoeksema, aan menschen, die niet meer weten en die dit tweede punt lezen, den indruk wordt gegeven, dat wij toch wel erge ketters zijn, die het albestuur Gods over de zonde loochenen.

Dat dit mogelijk is lijkt ons heel natuurlijk toe.

Feit is natuurlijk, dat wij niets tegen hebben op de stelling, dat de Heere God de zonde beteugelt, mits ge het zoo verstaat, dat Hij ook regeert over alle booze daden des natuurlijken menschen en ze doet medewerken tot uitvoering van Zijn raad.

Maar feit is ook, dat deze uitspraak geheel iets anders moet beteekenen, dan er bij oppervlakkige lezing schijnt te staan. Men bedoelt niet te spreken van een beteugeling der zonde, maar van een stuiting van het proces der zonde. Men bedoelt niet te gewagen van de groote kracht Gods, waardoor Hij ook de zondige daden der menschen bestuurt en in Zijn eigen banen leidt en tot Zijn doel gebruikt, maar van een zekere genade Gods, waardoor de mensch inwendig eenigszins verbeterd wordt, zelfs tot in zijn verstand en wil, zonder wedergeboren te zijn, waardoor hij niet zulk een groot zondaar wordt als hij, zonder die genadewerking, zou zijn.

Dat is de bedoeling.

Wie de historie kent, weet dat dit zoo is.

Wie Kuyper's Gemeene Gratie heeft gelezen, weet, dat het alleen daarover ging.

Wie iets gelezen heeft, dat over deze kwestie van onze hand het licht zag, weet, dat wij nimmer ontkend hebben, dat God den goddeloozen mensch in toom houdt en laat loopen aan Zijn machtigen leiband. En hij weet ook, dat wij alleen ontkenden, dat er eene genadewerking van God uitgaat op dien mensch, waardoor hij eenigszins verbeterd wordt en waardoor hij in staat gesteld wordt om het goede voor God te doen.

En wie dus de dingen verstaat, weet ook, dat als de Synode spreekt van eene beteugeling der zonde door God, dit metterdaad inhoudt, dat er zulk eene verbeterende genadewerking Gods is op den natuurlijken mensch, waardoor hij niet de zonde doet, die hij anders zou bedrijven.

Iets dichter bij zulk eene duidelijke uitspraak komt dan ook de Synode, als ze in het laatste gedeelte van dit Punt er aan toevoegt, dat de belijdenis leert, dat God de zonde "in haar onverhinderd uitbreken beteugelt" en dat Hij dit doet "door eene algemeene werking des Heiligen Geestes."

Op zichzelf genomen hebben wij ook tegen deze uitspraken geen bezwaar, en nimmer schreven wij iets, dat ook maar op een bezwaar tegen zulke stellingen gelijkt. Dat God het onverhinderd uitbreken der zonde beteugelt kan op zichzelf beteekenen, dat de zonde niet uitbreekt dan naar Zijnen wil en onder Zijn bestuur. En dat hierbij ook eene algemeene werking des Geestes in aanmerking komt behoeft niemand te betwijfelen.

Doch dat is, zooals blijkt als we deze uitspraken in het licht der destijds aanhangige controvers beschouwen, gansch niet de bedoeling van de Synode. Door die algemeene werking des Geestes wordt bedoeld eene werking ten goede voor den natuurlijken mensch, een gratie-werking, waardoor de natuurlijke mensch verbeterd wordt in verstand en wil, zoodat hij ook niet altijd de zonde bedenkt en het kwade wil, maar, integendeel, het goede nog kan bedenken en willen.

Zoo is de beteekenis dezer woorden naar de bedoeling der Synode.

En dat de Synode het niet *zoo* uitsprak dat is het listige in den vorm.

Ze wist zeer wel, waarover het ging.

Was ze eerlijk geweest, had ze zich onomwonden uitgesproken, dan had dit tweede punt zoo moeten luiden: "De Synode verklaart, dat er door de werking des Heiligen Geestes een zekere genadewerking uitgaat op ieder natuurlijk mensch, waardoor de werking der zonde in zijn verstand en wil wordt tegengehouden en waardoor hij in staat gesteld wordt het goede te bedenken en te willen."

Dat is de bedoeling. Dat had de Synode moeten zeggen. Dan was ze eerlijk geweest tegenover ons. Dan alleen had ze den menschen een juisten indruk gegeven van hetgeen zij leerde en van hetgeen wij ontkenden. Nu ze dit niet aandurfde en toch bedoelde, nu ze zeer bedektelijk uitsprak, wat toch de leer der Kerken geworden is in 1924, nu misleidt ze de menschen en stelt ze ons in een verkeerd daglicht.

Natuurlijk zullen deze dingen zich wreken in de toekomst.

Het kan niet uitblijven, dat de eigenlijke bedoeling der Synode hoe langer zoo meer aan het licht komt. Beginselen werken door. Dit zal ook zoo blijken te zijn in de Christelijke Gereformeerde Kerken. En naarmate de eigenlijke beteekenis van Punt II zich meer en meer openbaart, zal het ook voor ieder, die de Gereformeerde waarheid is toegedaan, duidelijk worden, dat wij het recht en de waarheid aan onze zijde hadden, toen we uitspraken, dat we ook dit tweede punt niet konden en mochten onderteekenen. De toekomst zal dit zeker leeren.

In de tweede plaats ligt het listige van dit tweede punt, evenals van het eerste en derde, in onderscheiding van de voorstellen van de Commissie, hierin, dat ze het bewijs uit de Schrift en de Belijdenis, door de Commissie aangehaald, nu voorstelt als vanzelf sprekend. De Synode zegt eenvoudig, dat er in de aangehaalde stukken uit Schrift en belijdenis *geleerd* wordt, dat God door een algemeene werking des Heiligen Geestes het onverhinderd uitbreken der zonde beteugelt, waardoor de samenleving is mogelijk geworen.

Dit is slim, juist omdat het zoo stout is.

Wat de Synode uitspreekt wordt zeker in Schrift en belijdenis niet geleerd.

Als dan ook die uitspraken voor de aandacht der Synode werden gebracht slechts als bewijzen voor de stellingen, die uitgesproken zouden worden, dan zou er allicht discussie volgen. Het bewijs zou zeker eerst eens moeten getoetst.

Doch nu staat er zoo eenvoudig weg, zonder redeneering, zonder verdere toelichting: *Dat wordt er geleerd!* De stukken zelf worden weggelaten. Komen nu ook niet meer onder 't oog der Synode. Een enkele maakt nog wel de opmerking, dat dit toch niet zoo is, dat er nergens in de belijdenis wordt geleerd, dat er zulk een algemeene werking des Heiligen Geestes is. Maar 't glijdt er toch door. Ook het tweede punt is aangenomen en dat zonder veel moeite.

In betrekking tot het derde punt moeten we opmerken, dat de Synode, in onderscheiding van de Commissie, die haar had gediend, een nieuw element inlaschte. De Commissie had eenvoudig slechts zonder meer uitgesproken, dat er zulk een invloed van God uitgaat op den natuurlijken mensch, dat hij burgerlijk goed kan doen.

De Synode gaf hiervan een vermeerderde uitgave. Zij sprak uit: *Hoewel de mensch onbekwaam is tot eenig zaligmakend goed,* toch kan hij burgerlijk goed doen, want God oefent, zonder zijn hart te vernieuwen zulk een invloed op hem uit, dat hij het kan.

En ook komt Punt III, zooals het door de Synode werd uitgesproken met eene nieuwe uitspraak uit de belijdenis, namelijk Canones III, IV, 3. Op die wijze worden 3 en 4 van de Dordtsche Leerregels III, IV, op zulk een wijze aan elkander verbonden, dat ze schijnen te leeren: De mensch kan wel geen zaligmakend goed doen, doch wel burgerlijk goed!

Ook dit was slim bedacht.

In de eerste plaats behield men op die wijze den schijn van Gereformeerdheid. De mensch kan geen zaligmakend goed doen. Men kan niet uit zichzelf gelooven en een leven leiden van heiligmaking. Men wilde toch den Pelagiaanschen weg niet op! Dat was uit zulk een uitspraak volkomen duidelijk. En de onderscheiding tusschen zaligmakend goed en burgerlijk goed, de voorstelling alsof het eigenlijk de Gereformeerde leer was, dat de mensch het eerste niet, het laatste wel kan doen, zweefde immers ook reeds lang in de lucht! Men had immers reeds lang gemeend, dat dit eigenlijk de leer der Schrift en der belijdenis was. Zoo zou het er dan ook gemakkelijk doorglijden op de Synode.

In de tweede plaats wordt eigenlijk op die wijze de dwaling, schoon met een schijn van Gereformeerdheid, nog erger, althans met meer beslistheid uitgesproken. In den grond der zaak hebt ge hier een scheiding van de eerste en tweede tafel der wet. De mensch kan de eerste niet, hij kan de tweede wel volbrengen. Hij kan geen deel hebben aan zaligmakend goed en toch goed doen voor God in het burgerlijke! Dat is wel een zeer ernstige dwaling.

In de derde plaats kon men op die wijze den schijn behouden, dat men letterlijk de Belijdenis kon aanhalen. Immers in Canones III, IV spreekt de belijdenis van zaligmakend goed en zegt ze, dat de natuurlijke mensch onbekwaam is tot het verrichten er van. Als men nu daaraan art. 4 van hetzelfde hoofdstuk der Canones verbindt, dan schijnt het alsof de Belijdenis werkelijk leert: hoewel de mensch onbekwaam is tot het doen van eenig zaligmakend goed, toch kan hij wel burgerlijk goed doen.

Nu is dit laatste metterdaad niet het geval.

De belijdenis leert van dit alles juist niets.

Op handige wijze wordt door de Synode de term "zaligmakend goed" in een gansch ander licht geplaatst dan de vaderen dit deden. Zij dachten er niet aan om den term zoo te gebruiken, dat er door uitgesproken zou worden, dat de natuurlijke mensch wel goed kon doen in het burgerlijke.

Dit blijkt in de eerste plaats wel uit Canones III, IV, 3, als ge slechts het geheele artikel leest. Immers leest ge dan:

"Overzulks worden alle menschen in zonden ontvangen, en als kinderen des toorns geboren, onbekwaam tot eenig zaligmakend goed, geneigd tot kwaad, dood in zonden en slaven der zonde. En willen noch kunnen tot God niet wederkeeren, noch hunne verdorven natuur verbeteren, noch zichzelven tot de verbetering daarvan schikken, zonder de genade des wederbarenden Heiligen Geestes."

Zet daar nu eens naast wat in Canones III, IV, 4 wordt geleerd, in het laatste gedeelte van het artikel:

"Maar zóóver is het vandaar, dat de mensch door dit licht der natuur zou kunnen komen tot de zaligmakende kennisse Gods en zich tot Hem bekeeren, dat hij ook in natuurlijke en burgerlijke zaken dit licht niet recht gebruikt; ja veelmeer ditzelve, hoedanig het ook zij, op

onderscheidene wijze geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt; en dewijl hij dit doet zoo wordt hem alle onschuld voor God benomen."

En lees dan hetgeen de Synode uitsprak in het derde punt:

"Aangaande het derde punt, rakende het doen van zoogenaamde burgerlijke gerechtigheid door de onwedergeborenen, verklaart de Synode, dat volgens Schrift en Confessie onwedergeborenen hoewel onbekwaam tot eenig zaligmakend goed (Dordsche Leerregels, III, IV, 3), zulk burgerlijk goed kunnen doen. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen, en uit de Dordtsche Leerregels, III en IV, 4 en de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, Art. 36, waar geleerd wordt, dat God zonder het hart te vernieuwen zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen."

En ge zult zelf zien, hoe listig hier met de Belijdenis wordt gespeeld, zoodat men haar laat zeggen, wat ze ganschelijk niet zegt.

De Belijdenis zegt: De natuurlijke mensch is onbekwaam tot eenig zaligmakend goed en in het burgerlijke bezoedelt hij zijn natuurlijk licht geheel op onderscheidene wijze en houdt het in ongerechtigheid ten onder. De Synode zegt: Hier wordt geleerd: hoewel de mensch onbekwaam is tot eenig zaligmakend goed is hij toch in staat tot burgerlijk goeddoen.

De Belijdenis zegt: Zonder de *genade des wederbarenden H. Geestes kan noch wil* de mensch zich niet verbeteren of zelfs tot de verbetering schikken. De Synode zegt: hier wordt geleerd, dat er buiten de wederbarende werking des Geestes ("zonder het hart te vernieuwen") ook nog een invloed Gods is, waardoor de onwedergeborenen in staat gesteld worden goed te doen.

Is het niet stout?

Men moet er maar moed toe hebben!

Men moet het maar aandurven om zonder blikken of blozen uit te spreken dat een stuk Belijdenis leert precies het tegenovergestelde van hetgeen ze leert.

Men vraagt zich af: hoe kon dat toch? En hoe kunnen de menschen dit toch alles aannemen voor zuiver Gereformeerd?

Wat het punt betreft, lezer, ligt het antwoord hier: men speelt listiglijk met den term: zaligmakend goed, die in de Belijdenis voorkomt, licht hem uit het verband en stelt het voor alsof hij door de vaderen gebruikt werd in onderscheiding van burgerlijk goed, op zulk eene wijze, dat de Belijdenis leert, dat een natuurlijk mensch, hoewel onbekwaam zijnde tot het eerste, toch burgerlijk goed doen kan.

Veel discussie is er over dit punt, zoover wij weten, niet geweest. De Synode nam ook dit punt gemakkelijk aan. Het voorstel zei, dat het alzoo in Schrift en Belijdenis geleerd wordt. En men stemde eenvoudig, dat het alzoo was, ook al was duizendmaal precies het tegenovergestelde waar.

Hiermede was de zaak beslist.

Het ligt thans niet op onzen weg, om ook te bespreken het oordeel, dat de Synode daarna uitsprak over de leeraren Danhof en Hoeksema. Wij vergelijken slechts de Drie Punten met de Vijf Artikelen der Remonstrantie.

En we hebben gezien, dat ze uit het oogpunt van vorm veel met elkander overeenkomen.

Ze zijn vaag, dubbelzinnig, listig. Ze spreken hun eigenlijke bedoeling niet duidelijk uit met ronde woorden, maar voeren de dwaling bedektelijk in.

Maar op één feit willen we toch wijzen in verband met dat oordeel, dat de Synode over ons velde. En dit ééne feit is dit: het oordeel is al even dubbelzinnig als de Drie Punten zelf zijn.

Ook dat valt niet te verwonderen.

Wij verwachten het natuurlijk.

De Synode spreekt in dat oordeel allereerst uit, dat onderscheidene uitdrukkingen in de geschriften van de leeraren Danhof en Hoeksema niet wel te rijmen zijn met wat Schrift en Confessie ons leeren aangaande de drie punten bovengenoemd.

De Synode kon niet anders dan zich dubbelzinnig uitdrukken. Ze doet het ook hier. Immers, het is waar, de voorstelling van de leeraren Danhof en Hoeksema is niet alleen *niet wel*, maar in het geheel niet te rijmen met de Drie Punten. Toch is die voorstelling der beide leeraren wel te rijmen met wat de Schrift en de Confessie ons leeren *aangaande* de drie punten. Want *aangaande* de drie punten leert ons de Schrift en ook de Confessie dat het drie valsche stellingen zijn, die van de waarheid afwijken. En daarmede is de voorstelling der beide leeraren wel te rijmen.

Toch oordeelt de Synode, dat genoemde leeraren Gereformeerd zijn in de grondwaarheden, zooals die in de Belijdenisschriften geformuleerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid. Hyper-gereformeerd, zou Dr. Beets zijn. Gereformeerd van 't bovenste plankje!

Maar als dat waar is, dan zijn de Drie Punten, naar het oordeel der Synode zeker geen Gereformeeerde grondwaarheden, die in de Belijdenis geformuleerd zijn.

Toch heeft dezelfde Synode het herhaaldelijk uitgesproken, dat de Belijdenis leert, wat in de Drie Punten uitgesproken ligt!

Daarna spreekt de Synode weer van de afwijkende gevoelens der leeraren Danhof en Hoeksema en vermaant hen om zich te houden aan het standpunt der Belijdenis inzake de drie besproken punten.

Nu, dat hebben genoemde leeraren altijd gedaan. Ze hielden zich steeds aan het standpunt der Belijdenis inzake de Drie Punten. En dat doen ze heden ten dage nog.

En eindelijk krijgen de beide broeders nog een extra pluimpje van de Synode omdat ze waarschuwen tegen wereldgelijkvormigheid, en stelt de Synode een getuigenis op aan de Kerken in het algemeen, haar waarschuwende tegen wereldgelijkvormigheid.

Men zou zeggen: daar weet nu toch niemand een touw aan vast te knoopen! Zijn de broeders Danhof en Hoeksema nu gereformeerd of niet? Wie 't weet die zegge het.

Maar, lezer, die Punten hebben daarom toch wel goe-

den dienst gedaan. Men heeft zijn doel er mee bereikt. Want toen de broeders Danhof en Hoeksema zeiden: wij willen het standpunt der Belijdenis handhaven inzake de drie punten, toen zeide men: neen, dat is de bedoeling niet! Gij moet de drie punten handhaven! En toen de broeders te kennen gaven, dat ze dit niet konden of wilden, toen werd van hen geëischt, dat ze de Drie Punten zouden beschouwen als een stuk Belijdenis. Ze mochten er publiekelijk niets tegen leeren. Op zijn best mochten de broeders zich stil houden. En toen ze dit laatste ook niet konden of wilden beloven, toen deden die punten hun dienst en de broeders werden door de Classis eenvoudig afgezet!

Listig ten einde toe.

Gaan we nu voorts ook een vergelijking treffen tusschen de Remonstrantie en de Drie Punten uit het oogpunt van den inhoud.

Daarmede beginnen we, D. V., een volgenden keer.

H. H.

YOUNG MEN'S SOCIETY TO GIVE PROGRAM

The Young Men's Society of the First Protestant Reformed Church of Fuller Ave. will give a program Thursday, MARCH 29, 1928, which will primarily consist of a lecture by the Rev. Mr. Hoeksema, on the subject, "The Practical Implication of the Common Grace Theory to Our Youth." Some other numbers also will be given, representing the work that is being done on the society meetings.

THE COMMITTEE

Getrouwd door Ds. Wm. Verhil:

MR. ANDREW KEKEKERIX

en

MISS JENNIE LEMS

23 Februari 1928.

IN MEMORIAM

Den 20sten Februari 1928 behaagde het den Heere uit ons midden weg te nemen onze zeer geliefde Echtgenoote, Moeder, Grootmoeder en Dochter

GRIETJE BOER,

in den ouderdom van ruim 65 jaren.

Onze harten zijn vervult met droefheid, maar vinden veel troost in de verzekering dat, volgens haar leven en getuigenis, zij is in de rust die er overblijft voor het volk van God.

Namens de bedroefde familie,

Herman Boer
W. De Kraker
K. De Kraker—Boer
F. De Graaf—Moeder

TOCH WEL VERSCHRIKKELIJK

In De Wachter, orgaan der Christelijke Gereformeerde kerken in ons land, lazen wij het volgende van de hand van Ds. G. D. De Jong, redakteur van de rubriek "Kerkelijk Leven in Amerika en Nederland":

"Collega Van Dellen heeft onlangs in De Wachter (25 Januari, jongstleden) een postduif gezonden met een epistel, waarin eenige wenken ten beste worden gegeven voor 'schrijvers' en 'lezers' in ons kerkelijk blad. En de wenken mogen zeker ook wel in algemeenen zin worden genomen.

"Dat er voor en na hierop gewezen wordt is volkomen in orde. De schrijvers hebben zich wel eenige malen te bedenken hoe en wat zij onder de oogen der menschen brengen. Het gesproken woord kan spoedig vergeten zijn, maar wat eenmaal geschreven is, blijft langer of korter voor de toekomst bewaard.

"En dat ook lezers soms behoefte hebben er aan herinnerd te worden, dat ze eenige regelen moeten volgen, kan u blijken uit wat een mijner correspondenten mij schreef. Bij vernieuwing werd ik herinnerd aan het u bekende gezegde, dat wie aan den weg timmert bekijk krijgt. De een komt met een woord van goedkeurig en lof zelfs, de ander put zijn vocabulaire uit om uitdrukking te geven aan zijn afkeuring.

"Een paar weken geleden schreef ik u het volgende: 'De houding welke thans door ongeloovige menschen jegens Christus en Zijn Kerk wordt ingenomen, verschilt grootelijks van de houding, welke vroeger werd ingenomen. Er is een tijd geweest, dat Christus en Zijn Kerk met smaad en hoon werden bejegend. Er zijn ook nu nog velen, die met verachting neerzien op het Christendom. Het Modernisme van den tegenwoordigen tijd, al wil het niet weten van een Zaligmaker, die Zijn bloed heeft laten vergieten tot verzoening voor onze zonden, heeft een goed woord voor Jezus, prijst Hem en stelt Hem voor als een navolgenswaardig voorbeeld. De voornaamste van de godsdienstleeraars die onder de volkeren zijn opgestaan. Deze laatste houding is zeker te verkiezen boven de eerstgenoemde. Voor de eeuwigheid werpt het wel geen vruchten af, maar voor het tegenwoordige leven kan het van beteekenis zijn. Deze verandering van houding willen we liefst toeschrijven aan de werking van Gods algemeene genade. En deze kan op haar beurt den weg banen tot de openbaring van de zaligmakende genade.'

"Mijn correspondent heeft hier heel wat van gemaakt. Ik zal het alles niet overschrijven. Een paar zinnen zijn voldoende. 'Mr. Arthur Brisbane, een beroemd schrijver in de *Chicago Herald Examiner*, schrijft precies als u.' 'U staat vierkant tegen den Bijbel op, U tracht Gods Woord te ontzenuwen om de *ontzettende drie Arminiaansche punten* op den voorgrond te schuiven.'

"In bovenstaande aanhaling, welke door den correspondent 'een prachtige kerkbeschouwing' genoemd wordt, leest hij deze vier stellingen: 1. De wereld wordt

beter. 2. De wereld eert NU Christus. 3. Dit kan tot wereldbekeering leiden. 4. Er is geen uitverkiezing of algemeene verzoening.

"De schrijver besluit met te zeggen: 'Zoo deze uwe beschouwing recht is, dan: 1. Liegt de Bijbel in al de vier genoemde punten. 2. Anti-Christus is een fabel. 3. Christus komt niet weder. 4. Zaligheid voor allen.

"Ik schrijf dit niet om den correspondent tot schrijven uit te lokken. Met een criticus van dit soort ziet men gewoonlijk af van discussie. En De Wachter zou er zeker hare kolommen niet beschikbaar voor stellen. Dat ik er niet verder op inga, behoeft geen verontschuldiging."

Tot zoover Ds. G. D. De Jong.

Nu zou men, als men zulk een paragraaf als de schrijver in "Kerkelijk Leven" uit zijn eigen artikel hierboven aanhaalt voor het eerst leest, geneigd zijn haar zonder kritiek te laten passeeren, schoon haar inhoud metterdaad ernstig genoeg is. Men zou gaarne willen zeggen: Ds. De Jong wordt ook ouder en als men elke week een praatje voor De Wachter moet opstellen, nu ja, dan glijdt er ook wel eens wat bij door! Maar hier haalt de schrijver zijn eigen woord nog eens aan, blijkbaar met instemming. Hij is er over op zijn vingers getikt door een ons onbekenden criticus, die wel lid zal zijn van een onzer Protestantsche Gereformeerde kerken. Het laat zich toch niet wel denken, dat men het in de Christelijke Gereformeerde kerken zou gedoogen, om zoo de beruchte Drie Punten af te takelen. Maar wie deze correspondent ook mag zijn, hij slaat spijkers met koppen, zooals wel te merken is uit de enkele zinnetjes, die Ds. De Jong uit zijn schrijven aanhaalt. En toch laat Ds. De Jong zijn eerste schrijven onveranderd staan. Hij schijnt er zelfs verontwaardigd over te wezen, dat iemand hem daarover dorst aan te vallen. En met een minachtend gebaar, inplaats van een degelijk antwoord, maakt hij zich van zijn correspondent af.

Wij mogen dus gelooven, dat Ds. De Jong meende precies wat hij schreef.

Daarom willen wij thans ook die woorden eens wat nader beschouwen. Gelukkig zijn wij niet meer afhankelijk van de gemeene gratie van De Wachter. Gaarne willen we gelooven, dat de kolommen van dat blad ook voor ons schrijven niet zouden openstaan.

Wij willen echter gaarne Ds. De Jong gelegenheid bieden, om zich in de kolommen van ons blad te verantwoorden, indien hij meent, dat we hem in dit artikel verongelijken, of de beteekenis van zijn woorden niet hebben gevat.

Er liggen, naar ons oordeel de volgende elementen in het schrijven van Ds. De Jong:

1. Vroeger bejegende men Christus en Zijn Kerk met smaad en hoon. Thans doet men het niet. Het Modernisme, dat Christus' bloed vertreedt en verachtelijk van het woord des kruises spreekt als "bloed-theologie," maar Hem voorstelt als een gewoon, navolgenswaardig mensch, smaadt en hoont Christus en Zijn Kerk niet!

2. De tegenwoordige toestand, waarin het Modernisme zich heel fijn en vriendelijk voordoet, maar ondertusschen Christus en Zijn zaak vertrapt en allerlei afbreuk tracht te doen, is verre te verkiezen boven den vroegeren toestand, toen men op grover wijze zijn haat en vijandschap openbaarde.

3. Deze ontwikkeling van het grovere naar het fijnere doch veel doeltreffender verachten en versmaden van Christus en Zijne Gemeente, is vrucht van de werking der Gemeene Gratie Gods.

4. Als de Gemeene Gratie in deze richting van het fijne Modernisme blijft doorwerken, dan zal ze ten slotte voorbereidend blijken gewerkt te hebben voor de openbaring der zaligmakende genade.

En ik vind dit schrijven van Ds. De Jong verschrikkelijk, om de volgende redenen: :

1. Omdat hij het Modernisme voorstelt als de vrucht van Gods genadewerk. Dit Modernisme loochent de schepping en leert de evolutie, loochent de zonde en leert de geleidelijke opklimming en ontwikkeling des menschen, loochent de Godheid van Christus en stelt Jezus voor als een gewoon mensch, loochent het kruis en laat den Heiland sterven als een martelaar, loochent de wederkomst van Christus en vervaagt alles in een onbestemde, misschien eindelooze ontwikkeling, loochent hemel en hel en laat ons geen toekomst, scheurt den Bijbel aan flarden en wil ons berooven van het Woord onzes Gods. Dat de zondige mensch zich in deze richting van het Modernisme ontwikkelt is volgens Ds. De Jong toe te schrijven aan een genadewerking van den Heiligen Geest! Ik kan het niet anders lezen. Nu weten we wel, dat de Gemeene Gratie-theorie dit wel moet leeren en ook metterdaad leert. De Antichrist moet ten slotte verklaard worden uit die zelfde genadewerking. En de lezer weet wel, dat wij van zulk een gruwelijke voorstelling niets moeten hebben. Maar stouter dan Ds. De Jong het in die paragraaf schreef hebben we het nog niet dikwijls gezien.

2. Omdat Ds. De Jong op die wijze de oogen zijner lezers verblindt. Het is eenvoudig niet waar, dat het Modernisme Christus en Zijne Kerk niet hoont en smaadt. Het is waar, dat het zichzelf een Jezus droomt, die geheel onledigd is van alles wat de Heilige Schrift Hem toeschrijft. Maar den Christus der Schriften haat dit Modernisme. Het belacht en bespot Hem. En het haat ook wel degelijk met vlijmscherpe haat Zijn Kerk, als deze maar getrouw is en niet medegaat met de modernistische verbetering der wereld. Het is niet waar, dat dit Modernisme minder gevaarlijk is dan het grovere smaden en spotten en vervolgen van vroegere dagen. De toestand der Kerk in de moderne wereld is niet beter dan vroeger. Wel slaapt de Kerk en is ze op velerlei wijze ontrouw. Ze vergaapt zich aan de schijnschoone wereldvruchten van het antichristelijk modernisme. Ds. De Jong drukt de oogen der Kerk nog wat stijver dicht en roept haar toe: blijf maar slapen; het gevaar wordt steeds minder.

3. Omdat Ds. De Jong dit Modernisme wel metter-

daad voorstelt als leidende tot bekeering. Deze vrucht der Gemeene Gratie heeft opzichzelf wel geen beteekenis voor het eeuwige leven, schoon ze voor het tegenwoordige toch van beteekenis is, maar ze kan toch leiden tot de openbaring der zaligmakende genade. Hoe het Modernisme, met zijn verguizing van Christus in de richting der zaligmakende genade zich beweegt, is ons een raadsel. En wij maken ons stout te zeggen, dat het ook Ds. De Jong een raadsel is. Hij zou ons metterdaad een dienst doen, als hij dit in eigen kolommen of in ons blad eens wat nader uiteen wilde zetten. Als hij dit niet wil doen nemen we aan, dat hij het niet kan en dat hij zichzelf niet goed begreep, toen hij dit schreef. Zich met een minachtend gebaar van een criticus afmaken beteekent gewoonlijk, dat men eigen zwakheid heeft gevoeld. Maar in elk geval vinden wij ook dit laatste een verschrikkelijke voorstelling.

Zeker, Ds. De Jong, de schrijvers hebben zich wel eenige malen te bedenken hoe en wat zij onder de oogen der lezers brengen.

Dat bedoeldet ge toch zeker met toepassing op uzelf.

Maar dat de aandacht van Ds. De Jong op deze dingen werd gevestigd en dat hij ze dan toch onveranderd laat staan, dat is erg.

Dat is toch wel verschrikkelijk!

H. H.

IN MEMORIAM

Waar het den Heere behaagde een onzer vroegere leden (in den laatsten tijd begunstigster),

MRS. H. KUIPER,

door den dood weg te nemen, op den 2den Maart, l.l., in den hoogen ouderdom van 86 jaren, daar betuigt de Hollandsche Vrouwenvereeniging "Weest een Zegen" van de Fuller Ave. Prot. Geref. Kerk te Grand Rapids, Mich., langs dezen weg hare hartelijke sympathie met de bedroefde familie.

Namens de vereeniging,
Mrs. M. VanderVennen,
Secretaresse.

IN MEMORIAM

Den 11den Februari l.l. behaagde het den Heere plotseling door den dood van ons weg te nemen, in den ouderdom van 75 jaren en 8 maanden, onze geliefde Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

SUSANNA VAN ANTWERPEN, geb. Wondergem.

Zwaar valt ons dit verlies, maar we mogen gelooven, dat ze de eeuwige rust is ingegaan, welke bereid is dengenen die den Heere vreezen.

De bedroefde familie,

Mr. and Mrs. M. Van Antwerpen
Minnie Van Antwerpen
En de kleinkinderen

CAN A CLASSIS (OR SYNOD) DEPOSE A CONSISTORY?

Or, The Plain Truth About the Institution of Christ's Church

One should use some caution when dealing with a document as the Confession, and when quoting it in support of one's views. Art 27 reads as follows: "We believe and profess one catholic or universal church, which is an holy congregation of true Christian believers, all expecting their salvation from Jesus Christ.... This Church has been from the beginning of the world, and will be to the end thereof...."

The Church of which this article speaks is the Church universal which has been from the beginning of the world, a church not confined, bound or limited to a certain place or to certain persons, but spread and dispersed over the whole world. The following article (Art. 28) asserts that every one is bound to join himself to the true Church, wheresoever God has established it. Fact is, then, that this one universal church is established by God in various places of this world. The term *establishment* is the equivalent of our term *institution.* The believer, then, joining himself to the one universal church has to do, nevertheless, with one of the numerous church establishments. The question now is whether any one of these numerous church establishments must forbid a believer joining it from reserving for himself the right to sever the tie with this particular church whenever he (the believer) should be of the conviction that the church joined errs, deteriorated. Where does the Confession teach this? Nowhere. Where does the Confession teach that the local establishment must forbid the conscientious protesting member, convinced that at least some of the doctrines of the local establishment joined are false, to withdraw for conscience's sake? Nowhere.

Let us understand each other well. We do not mean to say that the true church of Jesus Christ grants unto the conscientious protestant, contemplating rebellion, the right to leave the church and *go over to the world.* A member, insisting that his conscience compels him to leave the church and enter the world is giving utterance to a lie. A church must not listen to such a one.

The question is whether a local church (or group of churches known as a denomination) though convinced that it is one of Christ's churches, may forbid a conscientious protestant contemplating joining another church which he (the protestant) regards as living nearer the truth — I say, the question is whether a church may forbid this protestant to leave if he is convinced he must. Where, I would like to know, does the Confession teach this? Absolutely nowhere.

Further, we must keep before our eye the difference between a member contemplating secession for the purpose of putting an end to disciplinary action, and the conscientious protestant impelled by his conscience to

leave in that he deems some or all the doctrines of a church false. The former (he breaking away from the church for the purpose of escaping discipline) being not a conscientious protestant is of the conviction that the doctrines of a church are in agreement with Scripture and that consequently he is breaking away from the *true church* and from Christ. To sever the tie with a church whose several doctrines I deem sound, is to renounce what according to my firm belief is the truth. An ungodly member of the church will, when disciplined, not recoil from this act. Applied discipline induces him to leave. Whereas he carries about with him the deep-seated conviction that the church which he leaves is the true church, his act of withdrawal is a conscious, intelligent and wilful denunciation of the truth, yea, of Him who is the truth, namely, the Christ. The church may no more grant unto this member the right to withdraw than it may grant him the right to steal or to kill. Of course, when this member resigns there is nothing left for the church to do but to recognize his resignation and to remove his name from the church record. Likewise must the request for membership papers be granted. In respect to the matter of the application of discipline, the church goes all the way and excommunicates this member in the event he shows no repentance and in case he permits the tie binding him to the church to remain intact. However, to grant a request for membership papers, to recognize a resignation of a godless member, to excommunicate a member of the church are works and procedures which differ radically from the act of granting unto a non-conscientious, protesting member or members the right to withdraw from a church or group of churches. A church may not say to a disgruntled member contemplating outrunning discipline: "The church grants you the right to resign as member. Do so and put an end to the process of discipline." This may not be the manner of speech of a church unto this member or local group of members. To the contrary, the church must say to him: "Remain in the church and submit yourself to discipline." Further, the granting of the request for membership papers is always done with the understanding that he who leaves joins himself to another local church of the same denomination. Finally, the very application of discipline must be regarded as a loud protest against the withdrawal of a non-conscientious protesting member. Let us make our meaning clear. The Form of Excommunication asserts and correctly so, that discipline including excommunication is a remedy. Says the Form: "Since then he (namely, the one excommunicated) daily aggravates his sin (which in itself is not small) by his stubbornness, and since we have signified unto you the last time, that in case he did not repent, after such patience shown him by the church, we should be under the disagreeable necessity of being further grieved by him, and come to the *last remedy*."

The purpose of discipline (including excommunication) is twofold: (a) (we are quoting the form) To the end that he (the one excommunicated) may hereby be made, if possible, ashamed of his sins; (b) and likewise that we may not by this rotten and as yet incurable member, put the whole body of the church in danger, and that God's name may not be blasphemed." The church, then, disciplines and excommunicates also to save, if possible, a stubborn member. Now, the church granting unto the stubborn member the right to leave forfeits its right to apply this remedy; grants unto this member the right to reject the only remedy which, if blessed, will effect a cure. Such a church exhibits a sinful indifference relative the spiritual welfare of this spiritually deteriorated member.

What is more, the motive impelling this disgruntled, non-conscientious protesting member is deeply sinful. His sole purpose is to put an end to the process of discipline. Such a one is, according to his firm belief, withdrawing himself from under the jurisdiction of Christ. In leaving he sins greatly. Hence, he has no God-given right to sever the tie binding him to the church. Christ does not give men the right to reject Him. Not having this right, a church may not grant it. A church may not say *yea* when Gods' word is *nay*.

We are, by all means, ever ready to concede that the Confession, by implication, forbids a church to grant unto this member the right to withdraw. But where, we would like to know, does the Confession bid a church to deprive its conscientious protesting member, contemplating secession, of his God-given right to serve God according to the dictates of his conscience? Where, we would like to know, does the Confession bid a church to urge its member to set aside Christ as Lord of his conscience and to place in the room of Christ an infallible church? Nowhere. It follows, then, that G. Hoeksema's appeal to the Confession is vain. The statements quoted plainly show that he side-stepped his own issue. Hence, he proved nothing.

May not the objections enumerated above be raised also against granting the right of withdrawal unto conscientious seceders? In replying we call attention to the fact that the correct view of the matter is that a church does not *grant* but *acknowledges* this right as God-given. In doing so, it (a church) is acting in agreement with the revealed mind of God. And the conscientious protestant exercises this right when he is convinced he should. Until then, a church, if it thinks it must, proceeds with discipline. Hence, not a church but the conscientious seceder puts an end to the process of discipline. Being convinced that the protestant, contemplating secession, errs, a church will endeavor to prove unto him from God's word that he has departed from the truth. If the protestant cannot adopt the point of view of his church, all that is left for him to do is to withdraw, providing he is of the conviction that the breach between the church and the truth is sufficiently wide to justify and necessitate his leaving. However, if the protestant remains and

propagates his views, the church, being of the conviction that he errs, censures and eventually excommunicates him as a schismatic in the event he continues to disrupt the church of which he is a member. Even though the protestant, after having vainly attempted to convince the church of its error, agrees to keep silence, the church in whose estimation he errs, must apply censure in the event he (the protestant) fails to sever the tie, and in case the church must believe that he (the protestant) departed from the truth to that extent that his entrance into the Kingdom of Heaven is out of the question unless he repents. On the other hand, the conscientious protestant may stay his excommunication by exercising his God-given right of withdrawal. He and those like minded may establish themselves elsewhere as a church of Christ.

This raises the question whether the conscientious protestant should always exercise his spiritual right of withdrawal (rebellion). Our answer is ready: If the protestant is convinced that the church of which he is a member has deteriorated into a false church, he (the protestant) must withdraw. He may not permit the tie binding him to a false church (false, according to his conviction) to remain intact. However, if the protestant is of the conviction that his church, notwithstanding its errors and sinful practices, may, nevertheless, be denominated a true church, he (the protestant) should remain and continue to publicly protest against doctrines and practices which he deems false. If he remains in the church and holds his peace he sins. There are many such protestants in the Christian Reformed Church — members who hold their peace though they detest the three points and denounce in their heart the action taken by their church against Danhof and H. Hoeksema.

In fine, one of the foundation tenets of G. Hoeksema's system of church government is that a church cannot permit the conscientious protesting office-bearer or consistory to depart without penalizing him. Such a consistory must be deposed and deprived of its properties. This, we insist, is religious persecution of the purest wool.

Thus far the fallacies of the system of church government which we criticize have been but partly exposed. G. Hoeksema would penalize a withdrawing office-bearer or consistory. What, according to G. Hoeksema, must be done with him or it in the event it (the consistory) decides to remain? Then, too, according to G. Hoeksema, these office-bearers must be penalized in the event they refuse to hold their peace and continue to publicly voice their grievances. Let us pay close attention to the following selections: "This federation-idea lies at the heart of the controversy that has arisen. It determines one's whole system of church government. And this fundamental conception is simply a theory gotten elsewhere and superimposed upon our Church Order. Surely, the word *federation* is not found there. Nor the idea that a local consistory can withdraw. Nor the idea that it can legally refuse obedience to any classical or synodical decision. Sometimes it would seem that Article 31 must be used to support this last idea. It is then explained as follows: 'The decisions of Classis and Synod are binding, unless the consistory considers then un-Scriptural; then it can refuse obedience, and if necessary leave the church. But it should be noticed that the last idea (the right and duty to leave the church) which is the very heart of the Confederation conception, is not found in Article 31 at all. It is a purely gratuitous addition to it.

" 'And to make matters still worse, it conflicts with the very explanation Jansen and others give to the Article .... And the result is, that the words, "settled and binding unless it can be proved," mean for them settled and binding unless someone considers it proved that a certain decision is in conflict with Scripture. Then it is not binding, then you have the right and, unless you submit, the duty to leave the church.' And all that is supposed to be an explanation of Article 31." So far G. Hoeksema.

G. Hoeksema, it must well be understood, is at work in the above paragraph, censuring the views of his opponents. According to G. Hoeksema, then, a consistory may not reject what it deems to be an un-Scriptural classical or synodical decision *and leave*. The question arises, What is this consistory then allowed to do? May it reject, according to G. Hoeksema, the decision and remain in the church? His answer is contained in the following selection. "For if the words just considered mean, *'unless some one considers it proved,'* then a consistory that refuses to be bound cannot be troubled in any way. You cannot then add, 'but such a consistory severs church relations.'" These quotations are found on pages 34 and 35 of the brochure. And again: "And the refusal to be bound by such a decision is not rebellion or revolution. That is a right guaranteed by the contract. The consistory can reject such decisions in accordance with the contract, and therefore such action is not a severance of the denominational tie. Van Lonkhuyzen says, 'Tevens blijkt hieruit dat we van te voren een accoord maken dat als iets voor ons duidelijk is dat het niet is "Gode gehoorzaam," dat het tegen Gods Woord ingaat .... dat we het dan niet zullen behoeven aan te nemen'" (Brochure, p. 31).

The above quotation furnishes an answer to the question what the behavior of the church is toward that protesting member, office-bearer (or consistory) who, having rejected a classical decision, fails to withdraw but remains in the church instead. According to G. Hoeksema this protestant, having rejected a classical decision severs by this very act the tie binding him to the church. Whereas it is G. Hoeksema's view that the member (office-bearer or consistory) who withdraws must be penalized, it follows that the protestant who rejects a classical decision but fails to withdraw must be penalized anyhow. For, having rejected a classical decision, he by this very act

severed the tie binding him to the church. It is clear that it makes no difference whether the protesting office-bearer withdraws or remains. In either case he is censured, penalized. Hence, he is permitted neither to withdraw nor to remain. The question cannot be suppressed, What would G. Hoeksema have this protestant do? What, according to Hoeksema, must the church request him do to? It stands to reason that if the church will neither permit the protestant having rejected a classical decision to withdraw or to remain, without censuring and penalizing him, all there is left for the church to do is to command him to remain, uproot his convictions, silence his conscience and bow to the decision of Classis (or Synod) even though he (the protestant) is of the conviction that it militates against Scripture. We challenge G. Hoeksema to show that a church inaugurating his system of church government will not either be lording over its unsubmissive member's conscience or persecuting him for his beliefs. Hoeksema will reply that the protestant has the so-called spiritual right of rebellion. But what of this? A church, according to G. Hoeksema cannot recognize this right. It follows, therefore, that it must deal with its members in a manner described above.

Further, we also question the veracity of the proposition to the effect that a member, office-bearer or consistory rejecting a classical or synodical decision severs by that very act the denominational tie.

Once more, it appears that G. Hoeksema fails to distinguish between classical and synodical decisions and the dogmas contained in our Formula of Unity. He places the decisions of Classis and Synod in a class with the teachings constituting the above mentioned documents and maintains that the office-bearer signing the Formula of Subscription pledges to behave toward classical and synodical decisions in the same manner as he promises, when signing, to behave toward the dogmas uniting the churches constituting the Christian Reformed denomination. This, to put it mildly, is a terrible untruth. The Formula of Subscription makes no mention at all of classical and synodical decisions or deliverances other than those contained in the *Confession and Catechism of the Reformed Churches*, together with the explanation of *some points of the aforesaid doctrines, made by the National Synod of Dordrecht, 1618-'19*. Read this Formula, found in the back of the Psalter, and be convinced. Fact is, then, that the only synodical deliverances the office-bearer, attaching his signature to the Formula of Subscription pledges to defend, are those mentioned by this Form and none other. This does not mean that an office-bearer or consistory will refuse to recognize classical and synodical decisions. Should the various consistories be perpetually ignoring decisions of Classis and Synod, the inevitable result would be the disruption of the entire denomination. This stands to reason. It does mean, however, that an office-bearer or consistory rejects and publicly criticises a decision if he or it is convinced that it (the decision) is not in agreement with Scripture. He should be permitted to do so without being ordered by a few demi-gods in the church to hush up. The clause (contained in the Formula of Subscription): "And if hereafter any difficulties or different sentiments respecting the aforesaid doctrines should arise in our minds, we promise that we will neither publicly nor privately propose, teach or defend the same, either by preaching or writing, until we have first revealed such sentiments to the consistory, Classis and Synod, that the same may be there examined, being ready always cheerfully to submit to the judgment of the consistory, Classis and Synod, under the penalty in case of refusal to be, by that very fact, suspended from our office" — this clause, I say, applies only to the *aforesaid doctrine* and not to classical and synodical decisions. The point is that an office-bearer or consistory need not keep to this mode of procedure when he feels constrained to attempt to convince the church that a certain classical or synodical decision is not in agreement with Scripture. Heretofore members of the Christian Reformed Church had the right to criticize a classical or synodical decision without being requested to keep themselves to the mode of voicing a grievance outlined by the Formula of Subscription. We could adduce examples a plenty (and we shall do so in the sequence) to prove that the office-bearer in the Christian Reformed Church always had this right (and the common member also, for that matter). Danhof and H. Hoeksema, strange to say, were deprived of this right. They were not permitted to prove by teaching and writing, that the three points of Synod were un-Scriptural. Classes Grand Rapids East and West identified the three points with the Confession, and the aggrieved protestant was told that in protesting he must keep himself to the course mapped out for him by the Formula of Subscription. The question arises whether Classis, having identified the three points with our Confession, might forbid the aggrieved member or office-bearer, convinced that Synod's deliverances militate against the Confession, to publicly voice his grievances. Might classes insist that the three points are so many extractions from the Confession and hold for this reason the aggrieved office-bearer to the mode of protesting outlined in the Formula of Subscription? Our answer is an unequivocable *No*. Whether or no the three points are so many extractions from the Confession should have remained for a while an open question. The aggrieved office-bearer should have been permitted to exercise the right of attempting to prove unto the church that these points are un-reformed without being accused of breaking a promise made when signing the Formula of Subscription. What happened is that the aggrieved office-bearers were referred to the Formula and ordered to hush up. They refused, of course, and were therefore expelled as schismatics. Preposterous!

We do not mean to say that the aggrieved office-bearers should have been allowed to protest indefinitely

without official interference. If the Christian Reformed churches, after having heard the protestants, should still have been of the conviction that the three points are reformed, these churches would have had the perfect right to silence the protestants and proceed with censure in the event they refused either to hold their peace or to withdraw. However, when a synod (or classis) forbids aggrieved members to publicly criticize its decisions, it (the synod) is trampling under foot the members' rights. It seems to me that a church actually interested in truth, and conscious of their own fallibility would, by all means, welcome such criticism.

The question arises why a certain clique in the Christian Reformed Church insisted that Hoeksema and Danhof should either hush up or keep themselves to the mode of protest outlined by the Formula of Subscription in case they had anything to say. The framers of the three points were well aware of the fact that their deliverances would not survive the attack of the aggrieved protestants. They feared, therefore, to recognize these protestants' right to publicly criticise their (the clique's) productions. Well did they know that the three points would not show up well if subjected to the acid test. These protestants, therefore, must not be permitted to talk openly. The Formula of Subscription's mode of voicing a grievance was made to serve as the silencer. Well did Prof. C. Bouma and G. Hoeksema realize that this mode of protest would ultimately land the grievances of the protestants in the "doofpot."

Further, G. Hoeksema and his clique had firmly made up their minds that H. Hoeksema and Danhof had to go. C. Bouma and G. Hoeksema well knew that the measures adopted would place the aggrieved office-bearers before the choice of seeing their grievances land in the burke (doofpot) or conducting themselves in such a manner as would give unto G. Hoeksema and his fellows the apparent right to set them outside the church. G. Hoeksema and his fellows well knew that the protestants would choose to do the latter. They had to and so they did, and their expulsion followed as a matter of course. After all what happened, it is very plain that the three points were thought out and framed for the purpose of railroading these protestants out of the church. This was, at least, one of the reasons. When we think of all these things, we rejoice exceedingly that the judgment day is approaching.

In his brochure, G. Hoeksema does not, of course, present matters in the above light. He fails to distinguish, as was before said, between the doctrines signified by the term *aforesaid doctrines* (a term found in the Formula of Subscription) and such decisions as a present Classis or Synod may make. He places present day classical and synodical decisions in a class with the *aforesaid doctrines* and thereupon quotes the Formula of Subscription in support of the proposition that the office-bearer aggrieved by a synodical or classical decision must reveal his sentiments to the consistory, Classis or Synod and be always ready to cheerfully submit to the judgment of these bodies or in case of refusal, be suspended from his office.

The following selection verifies the above accusation: "And all this is the plain teaching of the Formula of Subscription. All this all our elders and deacons have admitted upon taking office. Sometimes we stand amazed that there is any dispute at all about these matters. If all our ministers and elders and deacons would just read the plain simple language of the Formula they have solemnly signed, our problem would evaporate into air." Being ready always cheerfully to submit to the judgment of consistory, Classis and Synod, under penalty in case of refusal to obey Classis or Synod, then such obedience is part of the duty of their office. If it is the duty of each individual member it automatically becomes the duty of the whole body. If all the individual members, through insubordination to Classis and Synod, deserve suspension, so also the whole body, or rather the recalcitrant majority if such be their attitude.

To conform to their theories (we are still quoting G. Hoeksema), some Reformed men would have to re-write the Formula of Subscription as follows: "If individual members of the consistory refuse to submit to Classis or Synod, then the consistory shall suspend them, but if the consistory as a body refuses obedience, then Classis and Synod can merely sever the denominational tie."

But such (so G. Hoeksema continues) is not the language of the Formula of Subscription as it comes down to us from the Fathers of Dordt. They believed in real subjection of all consistory members to Classis and Synod. It made no difference to them whether one or a few or a majority of the consistory refused obedience. They each and all render themselves unworthy of office, if they will not submit" .... (Brochure, pp. 55, 56).

We shall not now expose the terrible fallaciousness of the above interpretation of the Formula of Subscription. We shall do so later on when engaged in rearing upon G. Hoeksema's razed thought-structure, another one — truly Reformed. A certain brother said to us recently: "Please tell us what is truth. Replace the structure you destroy by another." We promise to do so in due time. But we cannot very well begin building until the old structure approved of by the leaders in the Christian Reformed Church of today, has been leveled to the ground. The materials for this new structure we shall derive from Scripture as reproduced in our Formulas of Unity.

The reason we inserted the above quotation in this essay is to prove that G. Hoeksema actually quotes the Formula of Subscription in support of the proposition that an office-bearer (or group of office-bearers) aggrieved by a Classical or Synodical decision may not publicly voice his grievances but must keep silence and reveal his sentiments to consistory, Classis and Synod same as he must do when there arises in his mind different sentiments respecting the AFORESAID DOC-

TRINES. I wish to say, in passing, that G. Hoeksema's brochure is a conglomeration of deceptions, perversions and nonsense, intermingled, intermixed and intertwined in such a way that the critic bent on dealing with them, one by one, hardly knows where to begin. G. Hoeksema may read this. He is regularly receiving these days a copy of The Standard Bearer.

Some of the readers may remark that the above quotation does not at all assert that the office-bearer aggrieved by a synodical or classical decision must, in the event he wishes to reveal his difficulties, follow the course mapped out by the Formula of Subscription. Where does the quotation assert that the aggrieved office-bearer may not publicly assail present day classical and synodical decisions. We reply that nowhere does the quotation assert this. Bear in mind, however, that the sole reason for the appearance of G. Hoeksema's brochure was the action taken by Classis Grand Rapids West against the office-bearers of Hope Riverbend and Kalamazoo I. What had these office-bearers done to incur the wrath of this classis? Rejected certain Synodical decisions (the three points). For this reason these office-bearers were penalized (deposed and relieved of their church properties). Pray, for what other reason did G. Hoeksema appeal to the Formula of Subscription than to make it appear that also according to this document an office-bearer, aggrieved by a present-day Synodical or Classical decision, must keep himself to the manner of voicing a grievance, described by the Formula, and, according to his own agreement be deposed, in the event he refuses to do so? But enough of this.

G. Hoeksema's system of church government, we said, is like a house divided against itself. Let us supply some more proof. G. Hoeksema urged Classis Grand Rapids West to penalize the office-bearers constituting the consistories of Hope Riverbend and Kalamazoo I. He got his way. These consistories were penalized (deposed and deprived of their church properties). We repeat, the sole purpose of the appearance of Hoeksema's brochure was the justification of this action. Hoeksema's booklet, we said, represents a mighty attempt on his part to make it appear that the penalization of these office-bearers was just. Hoeksema will show that the action taken against these consistories was well-deserved. Let us direct our attention to his argument and trace the path of his reasoning. He sets out by describing the aforesaid office-bearers' behavior. These men rejected synodical decisions and severed, by that very act, the tie binding them to the *Christian Reformed Church.* So Hoeksema reasons. Says he in reply to Van Lonkhuyzen: "The consistory can reject such decisions in accordance with a contract and therefore such action is not a severance of the denominational tie" (Brochure, p. 22). So says Van Lonkhuyzen. Thus, according to G. Hoeksema, the aforesaid office-bearers, having rejected synodical decisions, severed the denominational tie. That is to say, they withdrew from the Christian Reformed Church.

G. Hoeksema now takes a step forward and asserts that the act of withdrawal and the severance of the tie binding one to the Christian Reformed Church is a terrible sin. Says he: "The question whether one can legitimately withdraw from a certain organization, depends upon the character of the institution. And the divine character of the institution of the Church forbids and condemns all separation from it . . . . If the Church is a divine institution from which God forbids men to withdraw, then the Church must deny that right to its members . . . . . The view we are here criticizing involves an unintentional but nevertheless terrible denial of the Kingship of Christ. We are all agreed that the one great denominational principle of the Reformed Church polity is the Kingship of Jesus Christ over His Church. But here again we must not be satisfied with a phrase. We must give it real content; we must make it mean something, yea, everything in practical church government . . . . " (Brochure, pp. 20, 21, 22).

G. Hoeksema has it then that the act of withdrawing from the Christian Reformed Church is a terrible denial of the Kingship of Jesus Christ.

G. Hoeksema takes another and final step forward when he quotes from the Confession to prove that he who severs the tie with the Christian Reformed Church is denying the Christ as his King. Article 28 is quoted: "We believe since this holy congregation is an assembly of those who are saved and that out of it there is no salvation, that no person of whatsoever state or condition he may be, ought to withdraw himself, to live in a separate state from it; but that all men are in duty bound to join and unite themselves with it; maintaining the unity of the Church, submitting themselves to the doctrine and discipline thereof."

According to G. Hoeksema, then, the Christian Reformed Denomination is constituted of holy congregations. No person of whatsoever state or condition he may be, ought to withdraw himself from the Christian Reformed Church to live in a separate state from it. Out of the Christian Reformed Church there is no salvation.

We know, too, now the sin of the aforesaid office-bearers. Withdrawing from the Christian Reformed Church, they made themselves guilty of a terrible denial of the Kingship of Christ. They withdrew themselves from a church out of which there is no salvation. Who will dare to maintain that these office-bearers did not deserve to be deposed and deprived of their church properties? Furthermore, they go eternally lost if they do not repent. Finally, all those not in the Christian Reformed Church are doomed: Baptists, Presbyterians, Episcopalians, all members of the Reformed churches, of the Protestant Reformed churches, etc., for out of the Christian Reformed Church there is no salvation. He leaving this church is denying the Kingship of Christ. Such are the teachings of the brochure. I know that some of the readers for example, G. Hoeksema, will accuse me of drawing false conclusions. We insist, however, that such are the plain teachings of the brochure.

Is it not a fact that we were penalized, that is deposed and deprived of our properties? Is it not also true that we were penalized for withdrawing from the Christian Reformed Church? It follows, then, that the act of withdrawal was held to be a sin. Our sin was that we denied the Kingship of Christ. All such statements as: "If the church is a divine institution from which God forbids men to withdraw, then the church must deny this right to its members" I say, all such statements must be made to apply to the Christian Reformed Church. Also the statement *"The view we are here criticizing involves a terrible denial of the Kingship of Christ."* That he who withdraws from the Christian Reformed Church denies, according to Hoeksema, the Kingship of Christ, is evident from the statements which immediately follow. They read: "We are all agreed that the one great denominational principle of Reformed Church Polity is the Kingship of Jesus Christ over His Church. But here again *we* must not be satisfied with a phrase. *We* must give it real content; . . . . ."

Who does the pronoun *WE* signify. Who and what else but G. Hoeksema himself and the Christian Reformed Church of which he is a member. Hence this Church must not be satisfied with a phrase. We (the Christian Reformed Church) must give (so Hoeksema continues) it, that is, the phrase "Kingship of Jesus Christ over His Church" a real content. In a word, *WE* must let the will of Christ speak through the rules of the Church. (What Church? The Christian Reformed Church. G. M. O.) What now is that will of Christ? That men refrain from withdrawing from His church. Doing so they deny Christ. Hence, *WE*, the Christian Reformed Church, must forbid its members to withdraw. We, the Church, penalize those members who do leave.

Clear, is it not, that we were not engaged in drawing false conclusions. In fine, the plain teachings of the brochure is that the Christian Reformed Church does not permit its members to withdraw. Doing so, these members commit a great sin. They deny the Christ, and are, therefore penalized.

G. Hoeksema, I am sure, will aver that I grossly misrepresented his teachings. He will accuse me of ignoring a certain paragraph on page 23, 24. It is our aim to ignore nothing of what he has written. The paragraph reads as follows: "Two closing observations may not be unnecessary before proceeding to another phase of our general subject. First by the foregoing we do not mean of course, to deny to members the right to ask for the transfer of their membership papers to some other congregation, or even to depart to some other evangelical church. By so doing, they do not withdraw from the Church of Jesus Christ. They merely seek affiliations elsewhere. If a member desires to affiliate with a church whose doctrines and practices are rather far removed from our Reformed principles, our consistories no doubt have a duty to perform ere the dismissal is granted. If we believe with heart and soul in our own Church and its doctrines and discipline, we will not, as office-bearers, cheerfully see any of our members depart to churches of less pure formation. But as long as affiliations are sought with a Church that we can recognize as a part of the great body of Christ, those who leave us are not withdrawing from the true Church. And the protestant principle of pluriformity forbids the exercise of discipline leading to excommunication." So far G. Hoeksema.

We call attention first of all to the statement that reads: "First by the foregoing we do not mean, of course, to deny members the right to ask for the transfer of membership-papers to some other congregation, or even to depart to some other evangelical church."

The word *Foregoing* signifies the preceding section in which the author reasons that the Christian Reformed Church must penalize its withdrawing office-bearers. It is plain that Hoeksema (G.) was keenly sensible of the fact that his readers will conclude after having attended to his reasonings that he who leaves the Christian Reformed Church commits a great sin and must therefore be penalized; that this church cannot even permit its members to depart to some other Evangelical church. In the preceding section, I repeat, Hoeksema teaches this very thing. He is well aware of it that such indeed are the teachings of this section of his booklet. To neutralize the nonsense found on these particular pages, Hoeksema (G.) informs his readers that he meant not to deny to members the right to seek affiliations elsewhere. After all, then, the members of the Christian Reformed Church may affiliate with other churches, even with a church whose doctrines and practices are rather far removed from Reformed principles. For G. Hoeksema can recognize this church as a part of the great body of Jesus Christ. How, then, we would like to know, could Classis Grand Rapids West penalize the consistories of Hope and Kalamazoo I for withdrawing and for denying by this very act the Kingship of Christ, if G. Hoeksema and this Classis recognize the principle of pluriformity and concede that the Christian Reformed Church is but one of the many churches belonging to the great body of Christ? That the Church of Jesus Christ has many forms is largely due to the fact that certain groups of believers withdrew from certain churches in much the same way as the consistories of Hope and Kalamazoo I withdrew, withdrew according to G. Hoeksema, from the Christian Reformed Church. If G. Hoeksema believes in the principle of pluriformity, should he not have permitted these consistories to withdraw and establish themselves elsewhere as a church of Jesus Christ, without penalizing them for the terrible sin of denying the Kingship of Christ? G. Hoeksema must admit that, although from his point of view these consistories err, they together with their flocks, must be regarded as churches belonging to the great body of Jesus Christ. Had not the Synod of 1924 declared that H. Hoeksema and Danhof are Reformed relative fundamental doctrines?

It is plain that G. Hoeksema again turned against him-

self. If he wishes to maintain the principle of pluriformity, he is duty bound to decry the action taken by Classis Grand Rapids West against the aforesaid consistories. Then he and this classis owes these consistories an apology to say the least. If G. Hoeksema continues to uphold Classis Grand Rapids West, he must deny the principle of pluriformity. Thus it appears that G. Hoeksema again must choose between the fire and the frying pan.

Let us have the situation well before our minds. If G. Hoeksema wishes to uphold the charge lodged against us — the charge namely that, in leaving, we broke away from Christ, he must forsake the principle of pluriformity, and tell the world that those, not members of one of the Christian Reformed churches are doomed; that those leaving this church, leave Christ; that outside of this church there is no salvation.

If he would repudiate all this nonsense, and cleave to the principle of pluriformity, he must admit that we did not reject Christ when leaving his church; that, consequently, we were unjustly penalized.

G. Hoeksema, we insist, must again choose between the fire and the frying pan.

G. M. O.

DE GEMEENE GRATIE-LEER TER CHR. GEREF. PREDIKANTENVERGADERING

Gehouden te Apeldoorn, Nederland, Juni 1927

(Vervolg)

Wij hebben, zooals wel reeds bleek, nietwaar, met aandacht de Stellingen van Ds. Van der Molen, waarop zijn referaat over: *Het al of niet Schriftuurlijke der Gemeene Gratie-leer* rustte, bezien en nagegaan.

Hoe zou het ook anders kunnen bij ons?

Wij hopen nimmer "geloofsovertuigingen" te doen afhangen van zondige en goddelooze ambities, of die "levensbeschouwingen" af te stroopen, als een slang haar huid telkens.

Voor ons staat, — en dit ga voorop —, het *on*Schriftuurlijke (een "Schriftuurlijke" leer der Gemeene Gratie bestaat er eenvoudig niet) en dwaze van de Algemeene Genade-leer, door Dr. A. Kuyper Sr. om bepaalde reden, (niet alleen wegens zijn liefde voor archeïsmen) *Gemeene Gratie*-leer genoemd, onomstootelijk vast.

En voor ons Gereformeerden hier is het duidelijk en klaar, dat die dwaalleer den Calvinisten in Nederland het goede spoor heeft doen bijster worden, en het ware, Geestelijke, gezicht op het leven des menschen hier beneden heeft verduisterd.

Neen, *wij* zijn nog niet "zat" van al dat "gepraat en geschrijf" over de Gemeene Gratie, welke "geniale" uitvinding van den eminenten "grootmeester der Calvinisten" in Nederland aan de Chr. Geref. Kerk in de Vereenigde Staten gelegenheid schonk om twee bekwame en "fundamenteel-Gereformeerde" (maar door eenige kerkleiders niet gewilde) leeraren uit te doen werpen als ketters en rebellen en de bestrijding van welke leugenleer door ons aan genoemde Kerk een belijdenis-uitzichtvenster naar de wereld heen en haar "goed" verschafte, waardoor haar blik verruimd wordt geacht te zijn; een Drie-Puntige "uitbouw" aan de belijdenis, die meer aan een ruggegraatsverkromming doet denken dan aan een sierlijk balkon, vanwaar af de Naam van Christus wordt uitgeroepen en Gods eeuwige deugden bekend gemaakt.

Wij meenen, dat het steeds, en steeds sterker en meer, noodig zal zijn, om de gedachte, inhoud, strekking, en gevolgen van de "verleiding" en de leugen die aan de befaamde *Drie Punten* van de Chr. Geref. Kerk hier te lande ten grondslag liggen aan te wijzen en te bekampen; en om elkander op te wekken alleen en geheel en volkomen ons te houden en getrouw te blijven in oprechtheid aan wat onze vaderen in vervlogen eeuwen, (waarop wij immers zoozeer roemen), ondubbelzinnig en klaar hebben beleden voor vriend en vijand, voor de broederen en de Overheden, — in wat wij de *Drie Formulieren van Eenigheid* zeggen te zijn van onze kerken —, in tegenoverstelling van de humanistische, naar de wereld en hel heenvoerende, gedachte der strijdige, der Schrift en der Godzaligheid vreemde, leer der Gemeene Gratie van het Neo-Calvinisme; een anti-Doopersche levens- en wereldbeschouwing, maar die niet rust op het onderwijs van Christus, noch gesticht is op het fondament der Apostelen en Profeten; die Grieksch-Romeinsche ideeën ten grondslag heeft en veeleer aan de Renaissance zich aansluit dan in de regeneratie wortelt; en welker "ontwikkeling," zoo hier te lande, "waar het Calvinisme zooveel goeds en grootsch deed," als in het "door Frankrijk's rivieren aangeslibde" land, o. i. reeds zeer verderfelijk werkt op de openbaring van het denken en doen der zich noemende zonen en dochteren van de Afscheiding en Doleantie, en van het zaad huns zaads; welke zich nòg wel, den vromen Groen napratende, zoo gaarne "issus de Calvin" noemen.

Wij willen nog wel aannemen, dat vele Chr. Geref. predikanten met de behandeling voor hun gemeente van den derden Zondag van "onzen Heidelberger," niet het tegenovergestelde zullen leeren van hetgeen in het Antwoord op de achtste Vraag wordt gegeven, in verband ook met het antwoord op vraag 5; noch ook, dat zij den tekst van de zeven en tachtigste vraag zullen omkeeren, of het antwoord op wat in vraag 87 wordt aan de orde gesteld, of dat op de 91ste vraag.

Wij gelooven ook nog niet, dat zij allen op den kansel zoo oneerlijk zullen zijn om in twijfel te trekken en in kwestie te stellen de waarheid door de Artt. 12, 13, 14, 15, 16, 24 en 37 van onze Nederlandsche (Geref.) Belijdenis openbaar gemaakt; noch dat zij voor de Gemeente opzettelijk de klare Schrifttaal opzichtens de Praedestinatie, de zaligheid der uitverkorenen, het doemvonnis der verworpenen, de verkondiging des Evangelies, de volharding der heiligen en zoo meer, in de Dordtsche Leerregelen vervat, zullen verdraaien en verwringen, gelijk de Synode

van Kalamazoo in 1924 deed, en daarna ook Prof. Berkhof, van de Theologische School der Chr. Geref. Kerk te Grand Rapids, tegen beter weten in aan de goê gemeente nog trachtte valschelijk als "verklaring van het Zuivere Woord" voor te houden en te onderwijzen.

Nochtans blijven die Paradijsslang-achtige *Drie Punten* tegen de Chr. Geref. Kerk hier te lande getuigen evenals het "Mene, Mene, Tekel, Upharsin" tegen den fuivenden, overmoedigen(?), wuften koning, die "in dienzelven nacht werd gedood."

Desniettemin staan diezelfde "loyale" leeraars schuldig, met hunne kerkeraden en gemeenten, aan dubbelhartigheid jegens de Gemeente Gods en betrekkelijk de ware Christgeloovigen; ja aan het aantasten van Gods onfeilbaar Woord en het verminken van de Waarheid der Heilige Schriftuur, door, nevens en tegenover die duidelijke Bijbelleer inzake den natuurlijken mensch en diens verdorvenheid, in den Catechismus godvruchtig beleden, zonder protest de dwaling der "Gemeene Gratie" voor hunne rekening te nemen, en de goddelooze *Drie Punten* te aanvaarden, — dat God ook aan verworpenen genade bewijst, en dat hardnekkige vijanden van Christus en Zijn rijk, en verachters van den door God verordineerden Man, door Gods genade ook nog allerlei goed kunnen doen!

Dat wascht al het woeste water van de wijde Mississippi niet van hen af, al nemen wij vacantie in het Rotsgebergte, of doen een pleizierreisje naar het Neo-Calvinistisch Kanaän.

De verklaring van het begrip *genade* in de Heilige Schrift door de leeraren Hoeksema en Danhof herhaaldelijk gegeven in hunne geschriften en publicaties schijnt door den geachten referent ter theologensamenkomst onder den rook van het Loo niet te zijn opgemerkt, ofschoon de kennismaking ook daarvan hem nabij was.

En van een *niet* WILLEN *lezen* der geschriften en verklaringen van de Dienaren Hoeksema en Danhof inzake Zonde en Genade, Schriftuur en Menschenvond, kunnen en willen wij natuurlijk niet den geachten referent gaan betichten, daar hij zelf in zijn stellingen optrekt tegen de meeningen door genoemde leeraren H. en D. verkondigd, en hij hunne verwerping van de Gemeene Gratie laakt.

Aan een ongelezen terzijde leggen van terzake noodige dokumenten, en aan een hoewel-geheel-onkundig-in-dit-opzicht-toch-medewerken-aan-een-doemvonnis over goed-Gereformeerde en dienst-getrouwe leeraars met betrekking tot hun strijd tegen de Gemeene-Gratie-dwaalleer, moeten wij tot dusver alleen meer dan één lid der Synode van de Chr. Geref. Kerk, in 1924 te Kalamazoo, Mich., U. S. A. gehouden, schuldig achten.

Toch meenen wij, dat "bagatelwerk en betweterij van enkele Chr. Geref. predikanten, die zich naar den voorgrond willen dringen" *niet* het kenmerk was en het karakter aangaf van den strijd dien zij voerden, wij mèt hen doormaakten, en nog steeds volhouden, voor de eenig goede, Schriftuurlijke opvatting van "zonde" en "genade," en voor de ongeschondenheid van de leer des Bijbels en de belijdenis der kerken, die Gods Opperhoogheid en Eere, en "Zijn Vrije Gunst die eeuwig Hem bewoog" in alles voorop stelden; zooals helaas wel booselijk en lasterlijk onder Chr. Geref. en vroeger Protesteerende Chr. Geref. broederen werd beweerd van die "afwijkende" leeraars.

Ook is, onzes inziens, het getuigen tegen list en bedrog, tegen bedwelming en verderving van waarheidbewuste zielen in de Gemeente Gods, en de strijd vóór de handhaving van wat steeds onder "die van de gezuiverde religie" voor Goddelijke waarheid gold, voor het ongerepte van een rechte beschouwing over heilsfeiten en begrippen als Schepping en verlossing, God en mensch, wereld en Kerk, vleesch en geest, licht en duisternis, tijdelijk leven en hemelsch burgerschap; omtrent hen die God vreezen en hen die Hem niet liefhebben —, niet zonder beteekenis of van geen gering belang, "zooveel drukte als daarover gemaakt wordt" toch wel waard; en zoodanig profetisch en vóór den Koning kampend optreden in elk geval plichtmatig voor het "des Heeren merk- en veldteeken" dragende kind van God en 's Heeren knecht.

En voor wie niet willens blind is, valt hier "onder ons" in Amerika, en in Nederland onder de Calvinisten, reeds langen tijd genoeg aan te teekenen tot welke afwijkingen en dwalingen, die "vooruitstrevingen" worden genoemd, in leer en leven, dat het omhelzen en "uitdragen" van die Gemeene Gratie leugenleer ("welker heerlijke schatten door ons dankbaar moeten worden aanvaard"), al heeft gebracht.

Om dat te weten neme men maar kennis geregeld wat in "stichtelijke bladen," in kerkboden, en in brochures onder de diverse Gereformeerden en Calvinisten in Nederland en in Amerika den geloovigen wordt voorgelegd, aanbevolen, en uitgestald.

Handboeken over Geloofsleer daarbij niet te vergeten.

Laat ons echter terugkeeren tot vorm en inhoud der Stellingen van Ds. Van der Molen, en die eens op den keper beschouwen.

Deze referent werpt ten eerste op, *dat er een leerstuk der Gemeene Gratie IS.*

Bedoelt hij daarmede, dat de hoogleeraren Bavinck en Kuyper Sr. met zulk een leerstuk naar voren zijn gekomen, mondeling en schriftelijk, dan zijn wij *dat* wel in zoover met Ds. V. d. M. eens.

Is hij echter van meening, dat Gods Woord van zulk een leer afweet; of dat de Gereformeerde Kerken van vroeger of later tijd zulk een stuk als haar geloofsleer hebben beleden of nog belijden, dan moeten wij noodwendig met den referent van zienswijze verschillen.

Want de Heilige Schriftuur, noch onze Gereformeerde Belijdenisschriften kennen zulk een "genadeleer."

Jammer, zeer jammer is het, dat Ds. Van der Molen niet reeds terstond met het geven van zijn "stelling," dat de Schrift "Gemeene Gratie" leert, en zij dus is en bestaat, het *bewijs* levert, dat er een Gemeene Gratie bestaat en *is*.

Zoo herhaaldelijk toch hebben wij, die de "Gemeene

Gratie" verwerpen, en loochenen dat zij in de Heilige Schriftuur wordt geleerd, gelezen en gehoord van een professor en predikant, ook ter Synode der Chr. Geref. Kerk (in Amerika) in 1924 te Kalamazoo, Mich., gehouden, dat men zeker in het bestaan der Gemeene Gratie geloofde, maar wàt die leer eigenlijk was wist men niet, of waar die precies te vinden en hoe er aan te gelooven kon men niet zeggen. Maar ze wàs er!

En nu verklaarde in den zomer van 1927 op een plaats in de schoone dreven van het steeds aan "de oude waarheid" vasthoudende Veluwe deel van Gelderland te midden van een volk "dat van zulke dingen als Gemeene Gratie niets moest hebben," volgens Dr. Waterink, naar wij meenen, eens schreef; in den kring van zijn collega's opnieuw en openlijk Ds. Van der Molen ook, dat Gemeene Gratie bestaat; maar liet ZEw., met zijn mede-Godgeleerden en Schriftverklaarders, ons nog in het onzekere omtrent het ontstaan, de afkomst, het wezen, den aard, den omvang, enz., van die Genadeleer en "waarheid"(?)!

Nog eens hoe jammer, hoe verdrietig, en hoe teleurstellend!

Dat ook door anderen, die het niet kunnen vinden met Dr. A. Kuyper's weergeven, uiteenzetten en ontwikkelen van die "Gemeene Gratie-leer," toch evenwel beweerd en aangenomen wordt, dat zulk een leer er is, ofschoon niet naar de wijze des grooten leiders der Neo-Calvinisten, weten wij.

En tot heden hebben ook dezen, hoewel daartoe vaak verzocht, ons nog niet tevreden gesteld met eens mede te deelen, wàt zij dan eigenlijk als Algemeene Genadeleer zien en gevoelen.

Ds. Van der Molen, die ook aan "Gemeene Gratie" gelooft, maar even zeer niet à la Kuyper, naar hij stelt, zal, hopen wij, zich niet scharen onder de velen, die te tezen opzichte blijven zwijgen.

Dat omtrent Dr. Kuyper's Gemeene Gratie-leer "geen algemeen aangenomen gevoelen" bestaat, beamen wij volkomen; en dat achten wij nog gelukkig te zijn; ofschoon het voor ons duister blijft tot heden, waarin dan b.v. Prof. Haitjema te Groningen, en Ds. Van der Molen, van de Chr. Geref. Kerk in Nederland, met Dr. A. Kuyper Sr. verschillen ten opzichte van het "dogma" der Algemeene Genade. —

De referent zegt verder, dat de Gereformeerde "patres" (dat is Vaderen), die Gemeene Gratie of Algemeene Genade-leer kenden.

Natuurlijk dient eerst te worden vastgesteld wat hier door "die leer" wordt aangeduid.

Is dat de Gemeene Gratie leer door Dr. Kuyper Sr. in zijn bekend werk over "De Gemeene Gratie" uiteengezet?

Het is moeilijk aan te nemen, dunkt ons.

Welke leer dan? En door welke "Gereformeerde Vaderen" werd die leer gekend?

Wij zijn wel geen beroepstheoloog, maar hebben toch wel meer dan één Gereformeerd uitlegger van Bijbelboeken gelezen, of schrijver over Gereformeerde Geloofsleer.

Wij vonden dan wel eens hier of daar uitdrukkingen als "algemeene genadegaven" en "algemeene goedheid Gods" in hunne werken, maar van een leer die der Kerken belijdenis omtrent Gods Voorzienigheid verwringt, en die aangaande het vervloekte aardrijk witkalkt; en die op het stuk van de verdorvenheid des menschen de werking der zonde in de wereld, en de vrije gunst Gods die eeuwig Hem bewoog" lichtvaardiglijk afwijkt en gruwelijk dwaalt, vonden wij niets.

Doch Ds. V. d. M. beweert, dat die "patres" aan de Gemeene Gratie een mindere, en een andere plaats verleenden dan de Neo-Calvinisten (dat zijn de volgelingen van Dr. A. Kuyper Sr.) welke op die "gratie" een "bijzonderen nadruk" legden.

Jammer, dat niets meer publiek gemaakt werd van het referaat door Ds. V. d. M. gehouden ter predikantenvergadering te Apeldoorn, en van de bespreking die daarop is gevolgd.

Wij begrijpen, dat in de Stellingen zelf misschien niet meer kon worden aangegeven van de te behandelen stof.

Maar in het referaat moeten die stellingen dan toch worden uitgewerkt en bewezen.

En in de discussie daarna kon dan nog nader een en ander toegelicht en verduidelijkt worden.

Nu leven wij in de schemering aangaande dat leerstuk, die genade, en die "vaderen," en eigenlijk moeten wij dienaangaande van totale duisternis spreken om geheel waar te zijn.

Was er dan niemand, zoo kan men vragen, ter predikantenvergadering voornoemd, die de belangrijkheid van het gekozen onderwerp inzag, en de publicatie van het referaat en zijne bespreking, hetzij in het kerkorgaan of in een brochure gewenscht of nuttig achtte?

Wij kennen dien bijzonderen "nadruk" door de Neo-Calvinisten op de Gemeene Gratie leer van Dr. A. Kuyper Sr. gelegd; maar uit de redaktie van deze These, dat de Gemeene Gratie leer door de "patres" onderwezen dezelfde is als die door Dr. Kuyper den volke werd aangeboden als ontwikkeling van Calvijn's belijden en van de Gereformeerde Beginselen, is deze declaratie toch wel wat op vreemden grond.

Op dien "nadruk," die van deze booze wereld nog zoo'n slechte plaats niet maakt voor Gods volk, (dat in de Schrift "vreemdelingen en bijwoners" heet); en die van dit "krom en verdraaid geslacht," dat door Gods algemeene liefde en vriendschap voor goddeloozen en rechtvaardigen beide, nog tot zulke lieve menschen wordt gemaakt, werd in de laatste jaren onder de Neo-Calvinisten door leiders in Kerk en School meermalen waarschuwend en afkeurend wel gewezen.

Het voornaamste doel der Gemeene Gratie leer, die volgens Ds. Van der Molen wel degelijk bestaat, is aan te toonen de verhouding van God Almachtig jegens de

wereld, en als gevolg daarvan, hoe de verhouding van het kind van God tegenover het cultuurleven moet zijn.

Nu zouden wij zoo zeggen: wilt ge betrekkelijk dat eerste, de verhouding Gods tot de wereld (daaronder dan te verstaan Gods schepping, hemel en aarde en al wat daarop en in en aan is), een klare aanwijzing hebben op Schriftuurlijke gronden, lees dan eens even over wat Calvijn, Guido de Bres, en de Fransche en Nederlandsche Gereformeerde Kerken in de 16de en 17de eeuw hebben geleerd en beleden in de Artt. van onze Nederlandsche Geloofsbelijdenis.

Dat is eenvoudige weergave van wat Gods Woord algemeen leert, en daarmede loopt ge geen gevaar om op humanistische paden te geraken, of ook om u te misleiden door "genadespiegels," die een eindelooze uitbreiding schijnen te geven aan het menschelijk genie, en aan het gelukkig en deugdzaam kennen en kunnen van den "door God begaafden en niet geheel weggeworpen natuurlijken mensch," maar welke toovertuinzaal schijnbeeldperspectieven u spoedig op uw verheugden toch zullen doen te pletter loopen tegen den door Satan artistiek gecamoufleerden muur van doodsbatterijen.

Over de "cultuur," de "christen en de cultuur," en "de Calvinist en de cultuur," en zoo meer, is in de laatstverloopen jaren heel wat gerefereerd, gediscusseerd, en gepubliceerd.

Wij hebben menigmaal gedacht onder het lezen van die verhandelingen, verslagen, en artikelen over die cultuurkwestie en beschavingsbezwaren, dat een christen daaromtrent zijn hoofd maar niet al te zeer moest breken.

Hem wordt in Gods getuigenis, "dat eeuwig zeker is en slechten wijsheid leert" voorgehouden, dat hij deze wereld die met al hare begeerlijkheid en schatten van wijsheid en kunst vergaat en verdorven wordt, niet *gelijkvormig* moet worden, en dat hij deze wereld en de dingen der wereld moet *gebruiken als niet gebruikende!*

Ja, zelfs den rok moet haten die van het vleesch is besmet. Zoodat hij maar geen gouden paleizen en elpenbeenen tronen moet bouwen, gelijk Salomo deed, maar wiens cultuur een andere beduidenis had.

De schat van den christen is immers niet beneden maar Boven, waar de hemelsche kroon der eere hem wacht, en waar zijn eeuwige stad is bereid en de woningen der zaligheid en der heerlijkheid.

De "Gemeene Gratie" van Dr. Kuyper Sr. en Dr. Bavinck slaat een brug over een kloof, die de kinderen Gods van de lieden "die van de wereld zijn" moet gescheiden houden; en zij hecht een valsche waarde aan de dingen en verhoudingen van dit aardsche leven dat voor den christen slechts een doortocht is; slaat veel te hoog aan de produkten van menschelijke wetenschap en kunst en genie, het staatsburgerschap van een aardsch rijk of gemeen-best; de samenleving in stad of dorp; het nationale of internationale werken en woelen der volken die door Gods Geest geleid worden, naar Neo-Calvinisten, misleidend, beweren.

Zoo kwam het wel voor, dat Rembrandt een schilder bij de Gratie Gods werd genoemd, een schilder van het Calvinistisch Nederland; en op diens grootheid en Bijbelschen zin in schitterende taal publiek werd geroemd voor de volgers van het Kruis en de bestrijders van den Vrijheidsboom.

Vergeten werd daarbij evenwel, dat Rembrandt, beoordeeld naar den regel der christelijke tucht in de Gereformeerde kerken gebruikelijk, en als een kenmerk van het ware leven eener goede en gezuiverde Evangelische kerk geldend, een voorwerp van kerkelijke discipline moest zijn geweest, als zijnde een openbaar overtreder van het Zevende Gebod.

Wij gelooven immers niet, dat voor genieën en artiesten, voor dichters en schilders en beeldhouwers en zangers en danseressen een andere moraal of zedewet geldt dan voor andere menschen?

Maar op grond van de leer der "Gemeene Gratie" geeft het onzes inziens geen pas om b.v. professors en studenten, wier beoefenen en onderwijzen van de "Gereformeerde" wetenschap "die op het terrein der Gemeene Gratie haar plaats heeft," en welke gratie springbron van kennis is, en kunde die voor Koning Jezus moet worden veroverd, te berispen of lastig te vallen als comedies van het gebied der Gemeene Gratie worden getransporteerd naar- en opgevoerd worden in den kring waar de palingenesie wordt gezegd haar triomf te vieren.

Is ook Querido en diens machtig en gloeiend Oostersch proza, diens bijzonder Joodsch talent, niet een heerlijke vrucht der Algemeene Genade Gods, die het Verbondskind, dat Christus *niet* veracht en verwerpt als een valsche Messias, maar als zijn Heiland en Zaligmaker liefheeft en toebehoort, gretig kan genieten, al verminkt en "verlaagt" de Grootste van Nederland's letterkundigen en belletrieschrijvers" dan ook de Bijbelhelden en Schriftfiguren tot romanpoppen?

(Wordt vervolgd)

G. V. B.

LENTE'S KOMST

Langs hooge gevels van de laan vonkt goud
van d' uchtendzon en overglanst de boomen,
die nog hun teed're blaadjes t' op'nen schromen:
de Noorsche Mei kan niet zoo vroeg vertrouwd;

en hunk'rend wacht 't van leven zwang're hout
tot 't zoele zefirzuchtje wordt vernomen,
dat wuift: de lieve Lente is gekomen,
zie dan, hoe blij elk blaadje zich ontvouwt.

Wat wond're weelde van ontluikend groen,
aanzwellend, brekend, uit de donk're twijgen;
de levensritseling na winterzwijgen
van 't zongoud overgoten Lentfestoen.

Ik voel m'n ziel naar d' eeuw'ge Lente hijgen,
waar nooit meer Dood het Leven kan bedreigen.

H. W. Aalders

VRAGEN

Broeder B. W. te Grand Rapids, Mich., vraagt:

Hoe moeten we II Petrus 2:1 verstaan? Ik bedoel natuurlijk met het oog op de gekochten daarin genoemd.

Antwoord:

De tekst luidt als volgt: "En er zijn ook valsche profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valsche profeten zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen, ook den Heere, die hen gekocht heeft, verloochenende, en een haastig verderf over zichzelven brengende."

Broeder W. is lid van dezelfde mannenvereeniging, die ook de vraag inzond in betrekking tot het ontstaan der ziel. Ook deze vraag staat in verband met eene discussie op een harer vergaderingen gevoerd. Nu is die vereeniging goed Gereformeerd. Daar kan geen twijfel over bestaan. Daarom heeft ze juist eenige moeilijkheid met dezen tekst uit II Petrus.

Natuurlijk zou de Remonstrant schijnbaar geen moeite hebben met zulk een Schriftwoord als dit. Hij zou eenvoudig gaan staan op zijn valsche leer der algemeene verzoening. Christus is immers voor allen gestorven. Het hangt nu maar aan de houding van den mensch, of die dood van Christus hem ook ten goede zal komen. Nu leert de tekst, volgens den Remonstrant, dat er menschen zijn, die wel eerst de rechte houding des geloofs aannemen, die waarlijk eerst beleden, dat ze door Christus waren gekocht, die ook door Hem gekocht zijn, maar die later Zijn Naam en bloed verloochenen. Zij bereiden hun eigen verderf, schoon ze tot de gekochten van Christus behooren, die voor alle menschen stierf.

Toch zult ge aanstonds gevoelen, dat deze verklaring van den Remonstrant lang niet zoo eenvoudig en zeker niet zoo afdoend is, als ze op het eerste gezicht wel mag schijnen. Immers, de text spreekt van gekochten door den Heiland. Dit houdt natuurlijk in, dat de Heiland voor die menschen Zijn bloed gestort heeft, den prijs heeft betaald. Hij heeft hunne zonden gedragen op het hout, die weggenomen. Hunne schuld is dus betaald. Dat zal ook de Remonstrant moeten toegeven, of Hij moet het voldoenend karakter van Jezus' dood willen loochenen. Maar dan staat toch ook de Remonstrant voor de moeilijke vraag, hoe iemand, voor wien Jezus de schuld betaald heeft, zoodat zijne zonden zijn uitgedelgd, toch nog verloren gaan kan en voor de zonden, voor dewelke Jezus leed, eeuwiglijk kan moeten boeten.

Die verklaring is dus geen verklaring.

Maar het is niet noodig, dat ik daar verder op inga, om de eenvoudige reden, dat broeder W. gereformeerd is, en daarom die verklaring niet wil. Hij verstaat, dat de Schrift duidelijk leert, dat alle gekochten van Jezus zekerlijk behouden worden, door Zijne genade.

Maar hoe dan?

Ik wil op twee dingen wijzen.

In de eerste plaats op het feit, dat er in het oorspronkelijke feitelijk letterlijk staat: verloochenende den hen gekocht hebbenden Heere. Dit wijst zeker op den inhoud hunner loochening. Hun loochening bestond daarin, dat ze ontkenden, dat Jezus hen gekocht had. Ze vertraden het zoenbloed van Christus. Ze tastten de kruisverdienste van Christus aan en loochenden, dat deze verdienste voldoende kracht had.

In de tweede plaats, dat deze menschen zeker wel voor een tijd met de gemeente meeleefden. Ze behoorden bij de zichtbare Kerk. Ze stonden dus voor het oog der menschen aangeschreven als behoorende bij de gemeente, die Christus gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed. Organisch genomen behoorden ze bij de gekochten. Het is er mee als met de rank, die wel in den wijnstok is, maar geen vrucht draagt. Ze worden dan ook als gekochten behandeld, met de gemeente, en in den tekst als gekochten genoemd. Welnu, dien Heer, Die hen als leden der gemeente gekocht heeft, verloochenen zij, en zij verloochenen Hem juist in Zijn dierbaar bloed. Persoonlijk behoorden ze nooit bij het lichaam van Christus als levende leden. Maar uit het oogpunt van de zichtbare Kerk zijn ze toch gekochten. Zoo is, naar mijn overtuiging de eenig mogelijke verklaring van deze en al dergelijke teksten.

"Een lezer" vraagt:

1. Hoe verklaart u Titus 3:5 en I Petrus 3:21. Wat genadewerking gaat er uit van den H. Doop als genademiddel?

2. Wat is de beteekenis van het woordje *"opdat"* in I Petrus 4:6? Ziet dit niet op Gods wil zooals uitgedrukt in het laatste gedeelte van den tekst in betrekking tot de goddeloozen, die door den zondvloed zijn omgekomen?

Wij zullen beginnen met I Petrus 3:21. We lezen daar: "Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is der vuiligheid des lichaams, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus."

Het is den vrager zeker niet te doen, om een verklaring van geheel den tekst. Het schijnt ons althans veeleer toe, dat hij bepaald het oog heeft op de woorden: de doop is een vraag van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus, ons behoudende. Maar een korte toelichting van heel den tekst in het verband zal toch noodig zijn tot recht verstand van het geheel. Daarom het volgende in antwoord op de vraag:

1. De doop is het tegenbeeld van den zondvloed. Als zoodanig wordt hij ons hier geteekend. In het voorgaande wordt ons gezegd, dat Noach en de zijnen door het water van den zondvloed behouden werden. Ze werden wel *in*, maar niet *door* de ark behouden. Het water van den zondvloed was hun eigenlijke redding. De bedoeling hiervan is duidelijk. Het was juist het water van den zondvloed, dat Noach en de zijnen scheidde van de godelooze wereld, waarmee ze natuurlijk-organisch één waren en die de Kerk bedreigde. Door het water van den zondvloed heen ging Noach in Gods verbond in, de goddelooze wereld achterlatende en erfgenaam der wereld wordende. Welnu, die zondvloed is beeld van den

H. Doop. Zooals Noach één was met de goddelooze wereld uit natuurlijk oogpunt, zoo zijn de geloovigen van nature één met diezelfde wereld van zonde en boosheid. Ze zijn schuldig in Adam, verdorven en kinderen des toorns krachtens hun natuurlijke geboorte. Ze zijn vijanden Gods en elkander hatende. Maar ze gaan door het water van den Doop. Die Doop, in zijn wezenlijke beteekenis, als bad genomen, is beeld van den dood van Christus, waarin de geloovigen ondergaan. Het water van dien Doop is beeld van het bloed van Christus. Juist door dat bloed wordt de dood van Christus een dood, die kracht heeft om te verzoenen en te reinigen, te rechtvaardigen en te heiligen. Het ingaan in het doopwater is dàn ook beeld van het ingaan in Christus' dood, waardoor we gereinigd en geheiligd worden. In dat doopwater ingaande (natuurlijk in wezenlijken zin) blijft dan ook onze zondige natuur principieel in dat water achter, worden we gerechtvaardigd en geheiligd. Zoo worden we door den Doop behouden. Dat die doop in den wezenlijken zin deze kracht heeft, komt door de opstanding van Jezus Christus. De Heiland is niet in den dood gebleven, maar is opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Hij zelf ging in den dood met onze schuld en onze zonden beladen. Maar de dood kon Hem niet houden. Hij ging door den dood. Hij kwam uit de diepte van dien dood weer te voorschijn, de zonden en schulden zijns volks achterlatende in dien dood. Welnu, zoo komen ook de geloovigen weer uit dien Doop in Christus' dood te voorschijn, als vrienden Gods, gescheiden van de goddelooze wereld, met een nieuw leven, opdat ze God een volk zouden zijn, ijverig in goede werken.

2. Die doop nu is een vraag van een goed geweten tot God. De vrager weet dat deze uitdrukking niet gemakkelijk te verstaan is en dat er vele verklaringen van gegeven zijn. Genoegzame reden waarom ik hem niet met die verklaringen behoef te vermoeien. Hij weet ook ongetwijfeld, dat de groote kwestie is, hoe de uitdrukking: *de vraag van een goed geweten* te verstaan zij. Ik zal eenvoudig mijn eigen verklaring neerschrijven: Het woord *vraag* kan beteekenen, en beteekent hier, naar mijn overtuiging, een ernstig verlangen, een zoeken naar, een begeeren. Een vraag van een goed geweten is dus hier: een ernstig zoeken, begeeren, verlangen van een goed geweten. Het is niet het verlangen om een goed geweten, zooals sommigen willen. Neen, het is een vragen naar, een zoeken van, een innige begeerte naar God (in het oorspronkelijke: eperooteema eis Theon). Het is dus een zoeken en verlangen van een goed geweten, dat is van een geweten, dat door genade werd veranderd en verlicht, naar God. Zulk een geweten kan niet rusten eer het God heeft gevonden, eer het in Gods gemeenschap des Verbonds ruste heeft gevonden. Nu ligt tusschen ons, in het ontwaakt en verlicht geweten, en Gods gemeenschap des Verbonds onze schuld en zonde. Deze nu wordt juist door den Doop (in wezenlijken zin) weggenomen, omdat hij teeken en zegel is van onze gemeenschap aan den dood en de opstanding van Christus. Als dus de Doop dit alles inhoudt, iemand gaat met een goed geweten, met de ernstigste begeerte naar Gods Verbond en Zijne gemeenschap, den dood van Christus in en staat met Hem op, dan is Hij zeker behouden.

De Doop als genademiddel heeft dan ook die genadewerking, dat hij ons verzekert en verzegelt, dat wij met Christus begraven zijn in Zijnen dood, met Hem zijn opgestaan in een nieuw leven en thans vrienden Gods zijn, levende in Zijne gemeenschap.

Over Titus 3:5 kunnen we thans korter zijn. De tekst luidt: "Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijne barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes." Ik ga ook hier van de veronderstelling uit, dat de vrager hoofdzakelijk het oog heeft op de uitdrukking: door het bad der wedergeboorte.

Opzichzelf genomen is er natuurlijk geen reden om deze uitdrukking op den Doop te laten slaan. Direktelijk doet ze dit dan ook geenszins. De wedergeboorte zelf wordt hier een bad genoemd, waardoor we worden gereinigd van onze oude en zondige natuur en zoo zalig worden gemaakt. Immers zijn wij van nature onwijs, ongehoorzaam, dwalende, menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende, in boosheid en nijdigheid levende, hatelijk zijnde en elkander hatende. Zullen wij zalig worden, dan moeten we zeker van die booze natuur, van die zonde en onreinheid worden verlost en gewasschen. Welnu, dit geschiedt door de wassching der wedergeboorte (dia loutrou palingenesias, in het Grieksch). In die wedergeboorte worden wij in beginsel gewasschen en afgescheiden van onze oude en booze natuur.

Toch ligt het wel in den aard der zaak, dat er in die uitdrukking wel een toespeling ligt op den Heiligen Doop. De apostel dacht zeker wel aan het bad des Doops, toen hij die woorden neerschreef. En het is dan ook volstrekt geen fout, om deze woorden aan te halen als een bewijs, dat de Doop het bad is der wedergeboorte. Die Doop is immers teeken en zegel van onze gemeenschap aan den dood en de wederopstanding van Christus. En wat is nu de wedergeboorte anders dan het in beginsel afsterven van den mensch der zonde en het deelachtig worden van het nieuwe leven, dat ons uit de opstanding van Christus toekomt?

Ook hier is ons antwoord op die andere vraag dan ook weer in beginsel hetzelfde: De genadewerking van den Doop als genademiddel is deze, dat ze ons verzekert en verzegelt ons deel aan den dood en de opstanding van onzen Heere Jezus Christ, waardoor wij wedergeboren en gereinigd worden tot Verbondsvrienden Gods.

P. S. Van een bijzondere Doopsgenade, zooals Dr. A. Kuyper die wil, moet ondergeteekende niets hebben. De genadewerking gaat van den Doop uit op den geloovige heel zijn leven lang en is niet beperkt tot het oogenblik van de Doopsbediening. Dit zal de vrager zeker wel hebben begrepen. Zoo leert het immers onze Nederlandsche Geloofsbelijdenis ook in Art. 34: "Doch deze Doop

is niet alleen nut, zoolang het water op ons is, en dat wij het water ontvangen, maar ook al den tijd onzes levens. Hierom verwerpen wij de dwaling der Wederdooperen," etc.

De tweede vraag van "Een Lezer" begrijp ik niet recht. Voorzoover ik zien kan is er in I Petrus 4:6 in het geheel geen sprake van de goddeloozen, die in den zondvloed zijn omgekomen, maar eenvoudig van dooden, aan wie het Evangelie werd verkondigd. De tekst is welbekend en luidt als volgt: "want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest."

We zullen ook hier den vrager niet bezig houden met eene opsomming van allerlei verklaringen over dezen tekst. Hij kent ze wel. Onze verklaring, die zeer eenvoudig is, is de volgende.

De dooden, waarvan hier sprake is, zijn de ontslapene geloovigen. Hun is het Evangelie verkondigd geworden, natuurlijk niet nadat ze gestorven zijn, maar toen ze nog leefden. En de Apostel Petrus wijst de gemeente op hun voorbeeld, en op het doel, waartoe zij het Evangelie ontvingen. In het verband heeft hij gewezen op de levensopenbaring van de levende geloovigen in het midden van en tegenover de wereld. Zij moeten niet meeloopen tot dezelfde uitgieting der goddeloosheid als de wereld, maar wandelen als kinderen des lichts. Dan zullen ze wel, evenals Christus, moeten lijden in het vleesch, want de wereld zal hen naar het vleesch oordeelen en hen lasteren en vervolgen. Maar daartoe is hun juist het Evangelie verkondigd geworden. Zoo was het ook met de ontslapene geloovigen. Ook zij ontvingen het Evangelie, opdat zij naar den mensch zouden geoordeeld worden in het vleesch, maar toch zouden leven naar God in den geest. En zij moeten zich wapenen met dezelfde gedachte, namelijk dat zoo iemand in het vleesch geleden heeft die heeft opgehouden van de zonde

Het schijnt ons toe dat bij deze eenvoudige verklaring alle moeilijkheid wegvalt.

Hopende, dat ik den vragers eenigszins van dienst heb mogen zijn, verblijf ik de uwe in den Heere,

H. H.

Thou hast lit up with ardor rare
Some hidden souls, Thy special care;
Make me to them akin!
Give me what Thou to them hast given,
Their high devotion let me win,
Their calm dominion over sin,
Making of earth a heaven. —
The wondrous and mysterious grace
Of ever looking on Thy face.

DR. H. BEETS ON THE DOCTRINE OF ELECTION

In a recent article appearing in The Banner, Dr. Beets comments on a certain article appearing in the Christian Standard of November 6, 1927. It was given in the shape of an address at a recent convention, so Dr. Beets informs us. Its author is the Rev. J. H. S. Raum. Under the title "Why I Left the Reformed Church," he writes:

"For a Hollander, familiar with the history of his native land, to forsake the Church of his fathers is somewhat like an American disowning his country, or a Saul of Tarsus breaking with the traditions of Judaism . . . . The break with the Dutch Reformed Church on my part was not the result of the impulse of a moment or a momentary peeve because of real or imaginary wrongs suffered at the hands of men, but rather the result of convictions which grew out of incidents which started thought and provoked questions which the Church could not adequately answer.

"The first of these incidents occurred when, at the age of sixteen years, I came before the consistory of the Second Reformed Church of Muskegon, Michigan, made a Confession of faith in Christ and asked to be received into the fellowship of that Church . . . . At that same meeting a druggist of our city also applied for membership in the Church, professing faith in Christ as his Saviour. And when in the course of questioning which followed, he was asked whether or not he believed that God, in His Infinite mercy, had ordained some unto eternal life and others to destruction. I will never forget the scene as he lifted up his arm and doubled up his fist and struck the table before us and said: 'No gentlemen, I do not, and, what is more, I cannot believe in that kind of a God.' After more consultation the chairman informed him that they were sorry they could not welcome him into the fellowship of the Church at that time and that they suggested that he join one of the catechetical classes to the end that he might in due time make a proper and true profession of the faith. On the way home that night there arose in my mind the first great question, namely, 'What right had those men to accept the boy and reject the man because one said he did and the other said he didn't believe certain dogmatic statements of religion, while both were equally willing to confess their faith in Christ?' Thus there arose for the first time in my experience the question of final authority. That question would not down, and it received no satisfactory answer from the spokesman of the Church. (Strange reasoning—Ed.)

"Then another incident that made a lasting impression and opened up channels of thought occurred about three years later in the old home at Holland, Michigan. Father had been discoursing on his favored religious theme — the doctrine of election with its various ramifications and implications — when a brother suddenly said: 'Well father, if what you say is true, and I have no reason to

doubt it, why should I worry about my soul? If I am to be saved, I will be saved; and if I am destined to be lost, I cannot change the verdict of the Infinite. Why should I worry about religion?' That brother is today seeking consolation and joy in the world and its allurements. This incident aroused a revolt in my heart against the theology and religion founded upon such a premise, and resulted in a final break, in thought at least, with the Dutch Reformed Church and the traditions of the Fathers."

Here follows Dr. Beets' comment:

Now what shall we say about these reasons? First that the president of that "august body" in Muskegon went beyond the creed of the Reformed Church when he stated what he did, not in the infralapsarian form in which our fathers put it in the Belgic Confession (see above), but in the supralapsarian way in which it is not found in our creed.

Secondly, that the druggist aforenamed apparently was but poorly posted on the subject and drew unwarranted inferences. Thirdly that most likely the home training was very one-sided. Why the father should have election as his favored theme does not savor of a well-balanced teaching of the whole of the revealed system of truth. And what the other son proclaimed was not Calvinism, but fatalism. So far Beets.

We wish to make a few remarks on Dr. Beets' reply.

Let us set out by asserting that we do not like Dr. Beets' article. His words do not impress one as having flowed forth from the pen of one in whose heart the truth he apparently defends, dwells. To begin with the editor blames the president of that *august body* in Muskegon for the behavior of the druggist. It (this august body) went beyond the creed of the Reformed Church when it stated what it did, not in the infralapsarian form in which our fathers put it in the Belgic Confession but in the supralapsarian way in which it is not found in the creed. Does Dr. Beets, then, mean to say that the hot indignation of the druggist was justified and that it is not true that God ordained some to eternal life and others to destruction? Is Dr. Beets of the conviction that this druggist would have embraced the doctrine of predestination had it been presented to him in milder form? If so, he is sorely mistaken. Further, it is not at all true that the Belgic Confession's formulation of this truth is milder. Says Prof. Ten Hoor (an avowed infralapsarianist): "Het infra beweert zachter en billijker te zijn, *doch dit is slechts schijn.* Dit bezwaar is zonder beteekenis, daar dit niets tot de zaak af of toedoet. Het zachtere of hardere is geen maatstaf" (Compendium, p. 31).

That this druggist saw red when confronted by the doctrine of election was due to the vileness of his nature. Beets should have told his readers so instead of blaming the truth.

The doctrine of election excessively stressed by a certain father receives the blame for the indifference and waywardness of the young brother. The home training was very one-sided. That the father chose election as his favored theme does not, according to Dr. Beets, savor of a well-balanced teaching of the whole of the reformed system of truth.

We grant, for the sake of argument, that this father unduly stressed the doctrine of election. What of it? Does Dr. Beets mean to tell us that this brother would have been spared for Christ and the Church had this father laid more stress on those truths which may be termed the counterparts of the doctrine of predestination? Let us see. One such truth is the doctrine of the total depravity of man. It reads in part (Art XIV): And being thus become wicked perverse and corrupt in all his ways, he hath lost all his excellent gifts, which he had received from God, and only retained a few remains thereof, which, however, are sufficient to leave man without excuse; for all the light that is in us is changed into darkness, as the Scriptures teach us, saying: The light shineth in the darkness, and the darkness comprehendeth it not: where St. John calleth men darkness. Therefore we reject all that is taught repugnant to this, concerning the free will of man, since man is but a slave to sin; and has nothing of himself, unless it is given him from heaven. *For who may presume to boast, that he of himself can do any good, since Christ saith, No man can come to me except the Father who sent me draw him?* ..... And therefore what the apostle saith ought justly to be held sure and firm, *that God worketh in us both to will and to do of his good pleasure.* For there is no will nor understanding, conforming to the divine will and understanding, but what Christ hath wrought in man: which he teaches us when he saith, "Without me ye can do nothing."

Does Dr. Beets mean to tell us that this doctrine, if it had received more emphasis, would have held *that brother?* Is this truth any more attractive to the natural man than the doctrine of election? Could not this brother also conclude from this doctrine, Well father if what you say is true, why should I worry about my soul? I am, you say, a spiritual corpse incapable of turning to God out of myself. God must do it all. He is the author and finisher of man's salvation in all its details. Hence, why should I worry. If I am to be regenerated, I will be regenerated: and if not, I cannot change the verdict.

In short, does Dr. Beets suppose that any one of the doctrines constituting the "Reformed system of truth" would have proved less repulsive to this brother than the doctrine of election? Preposterous. To say so is to make depraved man true and God a liar.

What is said of the law applies to the whole of revealed truth. "For when we were in the flesh, the motions of sin which were by the truth, did work in our members to bring forth fruit unto death . . . .." What shall we say then—is the truth sin?

According to Dr. Beets, the doctrine of election is sin. It repels the sinner and the fault lies with the doc-

trine of election. Not so, however. God forbid. Nay, I had not known sin, but by the truth. But sin, taking occasion by the truth wrought in me all manner of sin. (Think of this brother.) For without the truth sin is dead. For sin taking occasion by the truth, deceived me and slew me. Wherefore the truth is holy, and just and good, was then that which is good made death unto me? God forbid. But sin, that it might appear sin, working death in me by that which is good. That sin by the truth might become exceedingly sinful. For we know that the truth is holy, but I am carnal, sold under sin.

By all means, Dr. Beets, please let God be true and *this brother* a liar, carnal, sold under sin.

It seems to me that Dr. Beets let Rev. J. S. Raum say what he (Dr. Beets) would like to say but dared not. The article radiates a spirit of revolt against the doctrine of election, notwithstanding the fact that the author is apparently defending this truth. We fail to sense in the words of Beets that attitude and disposition of mind and heart pervading Rom. 8 and the entire Scripture for that matter.

In this way are they discrediting the truth in the Christian Reformed Church.

(To Be Continued)

G. M. O.

CONSERVATISM AND PROGRESSIVENESS

The last term in this title is supposed to be applicable to the twentieth century. It is an appellation which demands consent, and which stigmatizes the general condition of the world. It is indeed to be admitted that there is a great deal of truth in it. There is no rational being, who would not be willing to consent to this truth, that there has been a tremendous progress in the evolution of the various sciences. To mention but a few. It is a fact, which boldly stares us in the face, that the medical and the surgical sciences have developed wonderfully in the last few years. It is also true that marvelous inventions have been made in the mechanical and the electrical spheres. All this speaks of progress, to be sure, and it would be sheer folly to deny such. This age, however, appears to be specifically progressive in religious thought. At least this is the preposterous and bold claim of this conceited, selfrighteous twentieth-century humanity. The claim is, as stated by as eminent a writer as Harold Bell Wright, and modern preachers such as: Dr. Fosdick, Rev. Wishart and other noted ones, that orthodoxy of the Reformation is a thing of the past, and a new religion is taking its place. Jesus Christ is stated as being a perfect example to follow, in order to reach a blissful eternity. "In His steps," and you can become like unto Him, perfect in loveliness, and worthy of a happy hereafter. After restraining yourself some, and by living a so-called noble or virtuous life, treating everybody well, you can attain the apex of perfection and become godly. The cross of Christ is looked upon as a matter of the imagination of some conservative, narrow-minded, silly, simple and imprudent folk. The progressive men consider the truth of the Cross as mere blood theology, a doctrine not fitting the taste of refined humanity. There are other progressive persons who hold tenaciously to the terms used by orthodoxy. These men use the terms, but corrupt their meaning so as to suit their godless, their philosophical, and their cunning allurements in thought, especially religious thought. This enlightening is called progressiveness in religion. And all this silly nonsense is handed out as being the new religion. This soap-bubble religion, the climax of foolishness, is looked upon as being worth while, prudent, and very cultural. A new religion is what is wanted. The human soul, it seems, can no longer find any satisfaction in the way God revealed Himself. Something new, sensational, silly, superficial, something which stirs the emotions and which satisfies the devilish longings of the sinful heart, is wanted. And all this is termed progressiveness, while it is nothing else but spiritual anarchism. It is not, however, our intention to cumber you much about the term progressiveness as applied by modern ministry. We will remain close at home.

The title of this article has, undoubtedly, appeared somewhat ridiculous to the reformed thinker. And we would agree, provided we were intending to treat these terms as such. This, however, is not our intention, for we are fully conscious of the fact that in the light of God's revelation these two terms are, or may be, used as synonyms. It is our intention, in the first place, to determine what these terms imply, and secondly, to state the danger of the use of these terms with the connotation of this enlightened twentieth century. The title, therefore, is not at all deceiving; it simply indicates what the content of this article is to be. It is desirable to state, that even though we are not an authority on defining terms, yet we will attempt to show in which way we may, rather we must, use them.

A. C. BOERKOEL

(To be Continued)

"All truth as it operates takes on necessarily an individual and personal aspect. Truth is never impartial; for it always judges, condemning or confirming him to whom it addresses itself.

"So, he who judges is himself judged by the selfsame judgment. 'Judge not that ye be not judged.'

"Cast in the alembic of personality truth always vibrates with moral considerations."

Dr. A. v. C. P. Huizinga
in "Theological Essays"